

Catalunya Cristiana

f /catalunyacristiana

ig catalunya_cristiana

www.catalunyacristiana.cat

tw @catalunyacristiana.bsky.social

xx @catcristiana

yt catalunya cristiana

El do d'escoltar la crida del Senyor

Enguany es commemoren els 25 anys de la instauració del catecumenat a Catalunya, una realitat que creix a les nostres comunitats cristianes

P 8-12

Ritu d'elecció dels catecúmens a la catedral de Barcelona, el 8 de març passat, presidit pel bisbe auxiliar David Abadías.

VATICÀ

El Papa torna a Santa Marta

P 16-17

MONTSERRAT

La Moreneta sortirà en processó per primera vegada aquest segle

P 20

Agustí Codinach

SUMARI

6 ABRIL 2025

Editorial	03
La setmana	05
Opinió	06
Carta dominical	07
En primer pla	08
Vida eclesial	14
Entrevista	26
Carta dominical	30
Bíblia	32
Litúrgia	34
Espai lectors	36
Societat	38
Agenda	46
Des del carrer	47

21

Maria Cimperman, protagonista de la Tribuna Joan Carrera

La religiosa del Sagrat Cor va
participar en el Sínodo com a
facilitadora

18-19

**L'esperit social
d'Antoni Gaudí, cada
vegada més present**

La Junta Constructora entrega
els ajuts del Fons d'Acció
Social 2024

26-29

**“Som cridats a ser
agents de conversió
per a la IA”**

Entrevista a Paolo Benanti,
expert en intel·ligència
artificial

38-39

**Àngels de la Guarda al
Raval**

La Fundació Joan Salvador
Gavina acompanya infants,
adolescents i joves vulnerables en
el seu itinerari vital

EDITORIAL

Iniciació cristiana adulta

Arreu de les catedrals s'ha viscut aquesta Quaresma el ritu d'elecció o de la inscripció del nom dels catecúmens: persones que sol·liciten el baptisme sent adults.

És el ritu previ a la recepció dels sacraments de la iniciació cristiana, que es farà la propera Vetlla Pasqual.

Una de les conseqüències de la secularització és que van minvant les persones que reben els sacraments. Fent un cop d'ull a la memòria de l'Església de Catalunya, veiem que el 2018 es van fer 19.856 batejos, 17.248 primeres comunions i 6.351 confirmacions; mentre que el 2023 les xifres van baixar fins als 12.835 batejos, les 9.651 primeres comunions i les 4.981 confirmacions.

Demanar els sacraments de la iniciació cristiana cada vegada és una cosa més d'adults, perquè al seu torn moltes famílies han deixat de portar els seus fills a l'església. D'aquí que la realitat del catecumenat vagi en auge, tant a casa nostra com al conjunt d'Europa.

Ara que es commemora el 25è aniversari de la seva institució per part de la Conferència Episcopal Tarraconense, d'acord amb el que va establir el Concili del 1995, dediquem el Primer Pla d'aquesta setmana a reflexionar sobre el passat i el moment actual del que encara és ben bé un fenomen nou en expansió.

La secularització ha posat de manifest que en moltes ocasions les nostres esglésies s'emplenaven de persones que només seguien una tradició, responant al que vindríem a anomenar catolicisme cultural o sociològic. El catecumenat permet una adhesió al cristianisme en edat adulta i, per tant, amb més maduresa i convenciment.

.....

Catalunya Cristiana

Subscriuiu-vos-hi

DESITJO SUBSCRIURE'M AL SETMANARI CATALUNYA CRISTIANA DURANT UN ANY (48 NÚMEROS)

☐ Edició paper 145€

☐ Edició digital 90€

☐ Edició en català

☐ Edició en castellà

Nom _____

Cognoms _____

Adreça _____

Població _____

DP _____ Tel. _____ NIF _____

A/e _____

Forma de pagament

☐ Únic pagament per any

☐ Dos pagaments semestral

☐ Xec nominatiu que adjunto

☐ Domiciliació bancària (*ompliu ordre adjunta)

*Senyors, els prego que, a partir d'ara, i fins nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meua subscripció al setmanari CatalunyaCristiana.

Titular del compte _____

Tel. titular del compte _____

A/e titular del compte _____

IBAN

--	--	--	--

ENTITAT

--	--	--	--

OFICINA

--	--	--	--

DC

--	--

COMPTE

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

DATA (DD/MM/AA)

--	--	--	--	--	--

Lliureu aquesta butlleta a:

Fundació Missatge Humà i Cristià
(Catalunya Cristiana)

Departament de Subscripcions

Comtes de Bell-lloc, 67-69

08014 Barcelona

Signatura del titular

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 del 13 de desembre, autoritzo la Fundació Missatge Humà i Cristià a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat, així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a Fundació Missatge Humà i Cristià amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona.

La setmana a les Xarxes

FABIO BOLZETTA

@FabioBolzetta

27/03/2025

Periodista TV2000

El papa Francesc no estava sol quan travessava la plaça per invocar la guarició del món “reclòs” pel Covid. Perquè era sostingut per milions de persones, també no creients, que en ell van trobar, una vegada més, un punt de referència, una guia en un moment de solitud i confusió. Era el 27 de març del 2020. Exactament fa 5 anys. Gràcies, papa Francesc, per haver pregat per tots nosaltres. Nosaltres continuem pregant per tu!

JORDI PEIRÓ

@JordiPeiro1

26/03/2025

Professor d'ESO

28 de març, nou divendres negre a l'escola concertada per reclamar l'aplicació de la jubilació parcial. No ens aturarem

ENRIC GOMÀ

@EnricGoma

22/03/2025

Escriptor

Un altre absurd: el tractament de “mossèn” per a un capellà, un tret genuí del català. Cada dia és més infreqüent i si l'elimines dels casos tradicionals farà que desaparegui per sempre més. Era i és el nom popular: mossèn Cinto. La bogeria laïcista és impressionant

LA SETMANA

Escollat a Ràdio Estel

IGNASI MIRANDA

EL 27 DE MARÇ, POSSIBLE DIA DE L'ESPERANÇA

El cinquè aniversari de la històrica vetlla de pregària presidida pel Papa en una plaça de Sant Pere buida i amb pluja, per demanar a Déu el final de la pandèmia, va ser notícia el 27 de març. Lucio Ruiz, secretari del Dicasteri per a la Comunicació de la Santa Seu, destacava en una entrevista al programa *Sense distància* que aquell acte, amb benedicció *Urbi et orbi* extraordinària, “ens ha marcat la ment i el cor perquè, en ple confinament, Francesc va sortir sol per pregar per la humanitat, i això va arribar a creients i no creients”.

Lucio Ruiz, que va coordinar els mitjans perquè aquella *Statio Orbis* arribés a tot el món, revelava que “un grup de persones vol proposar que el 27 de març sigui el Dia de l'Esperança”. El secretari explicava que “es va proclamar en aquella vetlla, per desig del Sant Pare a darrera hora, el relat evangèlic en què Jesús treu la por als seus seguidors i calma una tempesta al mar de Galilea”. Recordava que la trobadava quedar reflectida en un llibre regalat al Papa el 17 de desembre del mateix any, coincidint amb el seu 84è aniversari.

Zoom MACIÀ GRAU

Agustí Codinach

Un dels actes més esperats i que marca el tret de sortida de la Setmana Santa a les diverses poblacions del territori és el pregó. A Barcelona, el 22 de març l'església de Sant Agustí va acollir el pregó de la ciutat, que en aquesta ocasió va anar a càrrec d'Esther Ortego, periodista i antiga membre del Consell de Confraries a Andalusia. Ortego va centrar el seu discurs en el 60è aniversari de la Pontifícia i Reial Germanat del Gran Poder i Esperança Macarena de Barcelona, i va agrair la tasca de l'entitat per mantenir viva la devoció a aquestes imatges a Catalunya.

L'efemèride JOAN PALLARÈS-PERSONAT

6 d'abril del 2021

Mor a Sant Cugat del Vallès l'economista i activista Arcadi Oliveres

Mirada al món

Hi ha un buit legal en el cas d'un Papa "impedit"

SALVADOR ARAGONÉS
Director de l'espai "Economia i Valors" de Ràdio Estel

El Bisbe de Roma no té auxiliar, ni vicari general, ni coadjutor

Al llarg de l'hospitalització del papa Francesc, la preocupació a l'Església catòlica no era només per la salut, sinó sobre què passaria si quedava "impedit" per exercir el seu alt ministeri que afecta l'Església universal.

El Codi de Dret Canònic del 1983, promulgat pel papa Joan Pau II, remet a una legislació especial (c. 335) en cas que el Bisbe de Roma resultés impedit. Aquesta normativa especial no ha estat promulgada.

Què passa, llavors, si el Papa es troba "impedit"? Hi ha una llacuna legal. No deixa de ser curiós que, als 43 anys de la promulgació del Codi de Dret Canònic, no s'hagi resolt la figura de "seu impedita". El que sí

que estableix és que en cas que el Papa estigui impedit per a l'exercici de les seves funcions, "res no es pot innovar", diu el canón 335. És a dir, que s'entra en una paràlisi en el govern de l'Església.

No passa així amb els arquebisbes i bisbes residencials, perquè si són impedits poden ser substituïts pel bisbe auxiliar o pel vicari general, segons el Codi de Dret Canònic. On hi ha un bisbe coadjutor, la substitució és automàtica.

Però no és així en el cas del Bisbe de Roma: no té bisbe auxiliar, ni vicari general, ni coadjutor. No en pot tenir a causa que el Papa té la potestat de "fer i desfer", regeix l'Església universal i té la potestat de la infal·li-

bilitat. El Bisbe de Roma és un bisbe molt especial, és el Vicari de Crist a la terra.

És cert que fa dos anys el papa Francesc va escriure un text de renúncia, que no s'ha activat, i també ha convocat un consistori de cardenals sense data. Però això no resol el cas de l'impediment. El cardinal secretari d'Estat, Pietro Parolin, va dir fa uns dies que el papa Francesc no pensa dimitir.

La successió del Papa està molt clara legalment en els casos de mort o renúncia. En aquest cas es convoca un conclave. Avui l'Església compta amb 252 cardenals, dels quals només 138 tenen dret a vot perquè no han fet els 80 anys. ■

Notes miscel·lànies sobre el Seminari Conciliar de Barcelona

Els "Estatutos" d'Antoni Palau i Térmens (1858)

DANIEL GIL SOLÉS
Coordinador tècnic de la Biblioteca Pública Episcopal del Seminari de Barcelona

Introdueixen la figura del bibliotecari com un dels oficis del Seminari

El segle XIX fou un temps d'inici de profundes transformacions socials, on també tingué lloc una tensió entre una creixent secularització i una progressiva pèrdua de poder i influència social per part de l'Església, d'una banda; i una lluita aferrissada d'aquesta per mantenir l'*statu quo* de segles, de l'altra. És el temps de l'auge de l'apologètica i també de l'impuls de les biblioteques populars i parroquials del Pare Claret. En aquest context, el Seminari decreta uns nous *Estatutos*, ordenats pel bisbe Antoni Palau i Térmens, publicats a Barcelona per la impremta de Pablo Riera l'any 1858. Ja en el preàmbul remarca que "si en

alguna parte es necesario erigir y montar un seminario estrictamente amoldado al espíritu y santa severidad (...) es ciertamente en nuestra ciudad de Barcelona, en donde se respira una atmósfera de disipación que inficiona hasta á los jóvenes (...) y hasta enerva el espíritu de los varones más robustos". I segueix preguntant-se: "*¿cuánto mas debería serlo en esta ciudad populosísima, en la que á todas horas, en todos los lugares y á cada paso pululan estas diversiones, en la que la disolución provoca, y la inmoralidad corrompe como una gangrena todos los miembros de este cuerpo?*"

Per corregir aquesta situació, aquests *Estatutos* busquen "llevar el edificio á su perfección" i tornar "á la

mas severa disciplina interna del Seminario toda la juventud estudiosa". A més, s'introdueix la figura del seminarista agregat, "los que viviendo con sus familias ó con los ténues recursos con que contaban antes, vendrán todos los dias á sujetarse á la disciplina conciliar".

Cal destacar també que introdueixen la figura del bibliotecari com un dels oficis del Seminari; les funcions del qual, no obstant, no desenvolupen, ja que s'esmenta que "el Bibliotecario seminarista asistirá al que lo es de la Biblioteca pública; y por su conducto se suministrará á los seminaristas los libros que necesiten, y se les permita leer, anotándolos en un cuaderno cuando se extraigan, y cuando se devuelvan". ■

Vull expressar el meu agraïment a la Federació Catalana de Passions per mantenir i renovar aquesta tradició, tan valuosa pels seus continguts socials i religiosos

La tradició catalana de les Passions

CARD. JOAN JOSEP OMELLA OMELLA
Arquebisbe de Barcelona

Davant la proximitat de la Setmana Santa voldria dedicar aquesta carta dominical a una de les tradicions religioses populars més arrelades a les terres catalanes: l'escenificació dels fets de la Passió de Crist, seguint la narració dels Evangelis. La lectura de la Passió dins els oficis litúrgics es remunta als primers temps del cristianisme i s'ha mantingut fins a l'actualitat. Tanmateix, en parlar de la tradició de les Passions, em refereixo a la representació de la Passió, Mort i Resurrecció del Crist, feta per diversos intèrprets i amb una escenografia pròpiament teatral. Essent rector de parròquia al Baix Aragó vaig tenir el goig d'anar amb els fidels de les parròquies a alguna representació de la Passió en terres catalanes. Va ser una gran experiència espiritual i de comunió per a la feligresia. Tant de bo pugueu viure aquesta experi-

ència amb els germans i germanes de la comunitat parroquial.

“Les Passions catalanes —escriu Francesc Massip i Bonet en el *Diccionari d'Història Ecclesiàstica de Catalunya*— sempre s'han caracteritzat per la seva fidelitat als evangelis canònics i pel seu to seriós i moderat, sense les incursions còmiques d'altres tradicions. En adequar-se a l'estructura cerimonial de la litúrgia, la Passió esdevé cíclica, i cada moment de la Setmana Santa tindrà la seva oportuna representació. Així, *l'Entrada a Jerusalem* (Diumenge de Rams), la *Cena* i la *Presa* (Dijous Sant), la *Passió i mort*, els *Planys* sota el crucificat i el *Davallament de la Creu* (Divendres Sant) i la *Resurrecció* (Diumenge de Glòria)” (cf. Francesc Massip i Bonet. *Diccionari d'Història Ecclesiàstica de Catalunya* (vol. III, article: Passió, drama de la).

Durant els segles XIV i XV es té constància de la representació d'un o més d'aquests episodis a les catedrals de Tortosa (1347), Vic (que conserva el text tres-centista de la *Representació del Centurió*), Barcelona (on el 1406 es feia la *Resurrecció* i es conserva un fragment del *Davallament*), Elna (1415), Lleida (1453), Girona (que conserva un fragment de la *Resurrecció* entorn de 1470) i Tarragona (1472).

Aquest mes de març, la Federació Catalana de Passions va presentar el programa de l'actual temporada a l'abadia de Montserrat amb l'es-

pectacle únic *Passió de Passions*, dins dels actes del Mil·lenari de Montserrat. També es va informar que actualment hi ha vint-i-dues passions a Catalunya que són membres de la Federació. A totes elles els vull expressar el meu reconeixement i l'agraïment per mantenir i renovar aquesta tradició tan valuosa pels seus continguts socials i religiosos. Gràcies per acostar joves, adults i vells a la persona de Jesucrist i per ajudar-nos a copsar l'immens amor de Déu per nosaltres i el seu anhel de fer-nos participar de la seva salvació.

Benvolguts germans i germanes, us animo a seguir gaudint d'aquestes representacions teatrals que escenifiquen la Passió a molts indrets de Catalunya*. Camí de la Setmana Santa, deixem-nos atrapar per l'escenificació de la vida i la mort de Jesucrist i, a través d'ella, entrem en comunió profunda amb el qui és la font de la Vida i l'Amor. ■

*Podeu trobar més informació sobre les diferents representacions de la Passió a:

Es commemoren els vint-i-cinc anys de la instauració del catecumenat a Catalunya

LA JOIA D'ABRAÇAR LA VIDA CRISTIANA

MAC
Barcelona

No feia més que repetir-me a mi mateix: 'He descobert Déu.' Estava desbordat d'alegria, de felicitat." És el testimoni de Samuel Manrique, de 22 anys, que estudia quart curs del grau de Filosofia a la Universitat de Barcelona, quan recorda el que va sentir, a finals d'octubre del 2022, durant un examen sobre Aristòtil a l'assignatura de Metafísica.

"De cop i volta, vaig percebre una sensació ben estranya. Mentre contestava les preguntes, anava pensant i pensant, i el pensament es tornava cada vegada més profund, com mai abans no m'havia passat. Em vaig quedar l'últim a classe i vaig entregar l'examen al professor, conscient que al meu interior en passava alguna. Jo sentia molta, molta felicitat dins meu", explica en Samuel. Per cert, va aprovar l'examen amb molt bona nota: un nou i mig.

"La meua vida —constata en Samuel— ha canviat des de llavors radicalment, i també la meua mirada en molts sentits: en la manera de veure els altres, de veure'm a mi mateix, de veure el món... Una conversió de vida. Ara que tinc una mica de perspectiva d'aquella experiència, penso que ho he viscut com una mena de salvació, perquè llavors jo estava molt perdut. Ho he viscut com un regal."

El més desconcertant de tot plegat és que en Samuel ha nascut en el si d'una família no creient i a l'escola

no havia rebut "cap formació cristiana, ni coneixia ningú proper que fos creient". Arran d'aquest episodi tan transformador, "vaig començar a interessar-me pel budisme, però al cap d'uns mesos vaig adonar-me que aquell no era el meu camí".

PERIPLE ESPIRITUAL

Reconeix que el procés d'iniciació cristiana "ha estat lent" i que "el més important per a mi han estat les persones que he anat coneixent al llarg d'aquests dos darrers anys". "Ha estat com una cadena: conèixer una persona que me'n fa conèixer una altra, i aquesta, una altra, i així successivament. I, de mica en mica, anar avançant en aquest recorregut." També han estat decisius en el seu periple espiritual la comunitat monàstica ecumènica de Taizé, la Fraternitat de Santa Maria de Togores, a Sabadell, o el Casal Loiola, a Barcelona.

Va arribar un moment en què Samuel Manrique va decidir que volia rebre el sagrament del baptisme. El pas següent va ser posar-se en contacte amb Mn. Felip-Juli Rodríguez Piñel, director del Servei diocesà per al Catecumenat del bisbat de Barcelona. "Ens vam conèixer —assenyala en Samuel— a començaments de setembre del 2024. Recordo molt bé aquella primera trobada. Em va rebre a les oficines del carrer de Sant Sever i em va acollir amb una tendresa infinita. Escoltava, de manera amatent, tot allò que brollava dels meus llavis. Recordo també com vaig sortir després d'haver parlat amb ell; sentia una alegria autèntica."

En Samuel va començar el procés del catecumenat el setembre del 2024, un itinerari catequètic, litúrgic i vivencial que té una durada estàndard de dos anys. El catecumenat és la resposta de l'Església a aquelles persones adultes que demanen ser incorporades a la vida cristiana. El seu origen es remunta als primers segles del cristianisme. Consisteix en un procés de creixement i maduració en la fe com a preparació per rebre els sagraments de la iniciació cristiana: baptisme, confirmació i eucaristia, que s'estableix al Ritual d'Iniciació Cristiana d'Adults (RICA). S'estructura en quatre estadis.

QUATRE ETAPES

La primera etapa és el precathecumenat, temps de preparació a l'entrada al catecumenat. "L'anunci del Déu viu que en Jesucrist se'ns ha revelat i ens salva, així com la nostra resposta de fe a la seva oferta de salvació, han de vertebrar aquest moment inicial del procés", informa mossèn Felip-Juli, que és també el responsable de Catecumenat del Secretariat Interdiocesà

SAMUEL MANRIQUE
"Per a mi, el catecumenat és un bon camí, més ben dit, ara mateix és 'el bon camí'"

*Samuel Manrique, testimoni de
conversió de vida.*

de Catequesi de Catalunya i responsable de l'Àrea de Catecumenat de la Conferència Episcopal Espanyola.

La segona etapa del procés catecumenal s'inicia amb el ritu d'ingrés (o admissió) al catecumenat, que té lloc a la catedral o a la parròquia del candidat. Normalment es fa al començament de l'Advent per tal de vincular el procés de formació amb l'Any litúrgic. Es tracta de la presentació pública del catecumen a la comunitat que l'acull i es compromet a acompanyar-lo.

Samuel Manrique va participar en el ritu d'ingrés el diumenge 1 de desembre del 2024 a la catedral de Barcelona, juntament amb noranta-tres adults més. Mons. David Abadías, bisbe auxiliar de Barcelona, presidia la cerimònia, on els va fer el senyal de la creu al front i els va lliurar els evangelis. "A partir d'aquest moment, els catecúmens ja formen part de l'Església, amb els seus drets i deures", comenta mossèn Felip-Juli.

"Per a mi, el catecumenat és un bon camí, més ben dit, ara mateix és el bon camí. Un camí de formació, absolutament necessari, per anar obrint

sense pressa el cor a l'amor de Déu; un camí on coneixes persones que t'acompanyen, que et fan costat", posa en relleu en Samuel. I afegeix: "Un grup de joves ens trobem a la catedral els dissabtes per assistir a missa de sis de la tarda, i després, cap a les set, anem cap a Sant Sever a catequesi, que ens la imparteix la germana Delícia. En acabar, una hora més tard, fem una pregària tots els grups que hi som presents."

La tercera etapa és el temps de purificació i il·luminació, en què el catecumen, instruït en la fe cristiana, ja es pot preparar per a la celebració dels sagraments de la iniciació cristiana. Aquesta fase arrenca amb el ritu de l'elecció, que se celebra el primer diumenge de Quaresma a la catedral. La formació té preferentment un caràcter espiritual. S'adreça al cor i a la ment dels catecúmens per deixar-se il·luminar per un coneixement més profund de Crist.

La quarta etapa comença amb la celebració, a la Vetlla Pasqual, dels sagraments de la iniciació cristiana (Baptisme, Confirmació i Eucari-

ristia), que constitueixen el centre i cim de tot el catecumenat. Durant aquest temps de la mistagògia, els nous batejats són acompanyats en la interiorització i aprofundiment dels sagraments rebuts per tal de trobar sentit a la participació de les celebracions litúrgiques, especialment l'eucaristia, i poder viure quotidianament el seu compromís cristià. Aquesta fase acaba en la celebració solemne de la Pentecosta.

DEIXEBLE MISSIONER

Fruit del Concili Provincial Tarraconense, fa vint-i-cinc anys —concretament, el 27 d'abril del 2000— que es va instituir el catecumenat a casa nostra, concretat en el Directori de Pastoral Sacramental. Una efemèride cabdal que se celebrarà el 31 de maig vinent, des de les quatre fins a dos quarts de vuit de la tarda, a la basílica de la Sagrada Família de Barcelona amb una trobada d'adults batejats durant aquests darrers cinc lustres.

Cada bisbe va instaurar a la seva diòcesi el Servei diocesà per al Cate-

Catequesi del bisbe Javier Vilanova als catecúmens a la catedral de Barcelona, el 15 de febrer passat.

cumenat, alhora que nomenava un delegat per coordinar-lo. A Barcelona es va posar en marxa l'any 2002. "En aquests anys, el catecumenat s'ha consolidat feliçment. Les persones portem Déu al nostre ADN, al nostre cor, i Déu no ens abandona mai. Quan un adult demana el baptisme, segur que darrere ja hi ha un treball de l'Esperit Sant. L'Església acull la petició i acompanya la persona com una mare gestant. Serà un nou fill de Déu, que esdevindrà amb el temps deixeble missioner", afirma mossèn Felip-Juli. I subratlla que "un element essencial del cristianisme és saber perdonar i rebre el perdó, perquè per tenir pau en el cor, cal estar reconciliat. Això és el que més costa, però el que és més agraït".

El catecumenat és una realitat que va creixent progressivament a les nostres diòcesis, "i també a tot Europa", confirma mossèn Felip-Juli. "En el Congrés Eurocat celebrat a Luxemburg fa uns mesos vam comprovar que s'ha triplicat el nombre de peticions per part d'adults, sobretot adults joves, entre els vint i els quaranta anys." Segons dades del 2023, a la diòcesi de Barcelona hi havia 120 catecúmens majors d'edat, i dins del conjunt de la geografia catalana, aproximadament uns 300.

Mons. Javier Vilanova, bisbe auxiliar de Barcelona, és l'encarregat d'oferir, amb periodicitat mensual, una catequesi als catecúmens a la catedral de Barcelona. El diumenge 26 de gener es va celebrar a la residència Martí Codolar un recés per a catecúmens que va comptar amb l'assistència de més de cent vint persones. "S'hi van poder escoltar testimonis preciosos. Va ser molt emocionant veure com cadascú s'està acostant a Déu, fent el seu propi camí", expressa Samuel Manrique.

VIDA NOVA EN CRIST

La Delegació episcopal de Catecumenat del bisbat de Vic es va crear el 3 d'abril del 2006. El seu delegat, Mn. Jaume Casamitjana, explica que "el balanç que fem d'aquests gairebé vint anys és positiu. S'ha pogut acompanyar eclesialment moltes persones que han rebut els sagraments de la iniciació cristiana com un veritable do. Compartir el seu itinerari de fe, així com la seva joia en rebre la vida nova en Crist, és sempre motiu per

donar-ne gràcies a Déu".

"Podem constatar —afegeix mossèn Jaume— que el nombre de catecúmens a la nostra diòcesi està creixent. Per això, des de la delegació ens anem preparant per saber-los acollir de la millor manera possible, perquè en vindran molts més els propers anys." I assegura que el procés del catecumenat "entranya una bellesa que porta la frescor de les primeres comunitats cristianes i ens parla d'una Església que és mare que engendra nous cristians".

Segons el responsable de la Delegació episcopal de Catecumenat del bisbat de Vic, "es tracta d'un procés personal, i també integral, ja que es posa a la llum de l'amor de Déu totes les dimensions de la persona. Això demana un acompanyament atent i

**FELIP-JULI
RODRÍGUEZ PIÑEL**
"Quan un adult
demana el baptisme,
l'Església acull la
petició i acompanya
la persona com una
mare gestant"

Veniu a mi La Passió de Llinars del Vallès

Abril 2025
Dissabte 5
Diumenge 6
Dissabte 12
Diumenge 13

A les 17h
Teatre Auditori
Llinars del Vallès

JAUME CASAMITJANA
“El catecumenat
entranya una
bellesa que porta
la frescor de les
primeres comunitats
cristianes”

ANTONI PÉREZ DE MENDIGUREN
“Acompanyar
un adult fins
al baptisme és
una experiència
realment gratificant”

personalitzat. És important també la gradualitat en el procés d'integració a la comunitat, així com iniciar els catecúmens en l'experiència del misteri”.

A l'arquebisbat de Tarragona, el Secretariat diocesà per al Catecumenat es va posar en marxa el 25 de febrer del 2004. “De mica en mica s'ha anat prenent consciència, des de les parròquies, de com n'és, d'important, un bon discerniment de les peticions d'un adult per rebre el baptisme. Un discerniment que exigeix un bon acompanyament i catequesi. També s'ha crescut en la convicció que aquest catecumenat és una realitat de tota l'Església diocesana”, constata el seu director, Mn. Antoni Pérez de Mendiguren.

I diu que “el balanç que en fem no pot ser altre que positiu, perquè acompanyar un adult fins al baptisme és una experiència realment

gratificant”. “Una realitat joiosa per al catecumen, que té el goig de trobar-se amb Jesús. Igualment de joiosa està la comunitat que té el regal de poder acompanyar un catecumen fins al baptisme.”

“Cada vegada que participo en les celebracions del ritu d'ingrés al catecumenat o del ritu d'elecció, que tenen lloc a la nostra catedral, m'emociono en veure la mirada il·lusionada dels adults que inicien o acaben el seu camí de formació com a catecúmens. Per a ells, aquest camí és un canvi en la seva vida que els ha de portar a convertir-se en uns bons deixebles de Jesús”, assenyala mossèn Antoni. Així mateix, destaca “l'encert dels materials que ha preparat la Conferència Episcopal Espanyola, *Buscad al Señor*; són un veritable regal per als catecúmens i per als qui els acompanyen”. ■

La capella del Santíssim Sagrament de la catedral de Tarragona va acollir l'11 de març el ritu d'elecció dels catecúmens.

**CARDENAL LLUÍS
MARTÍNEZ SISTACH**

Arquebisbe emèrit
de Barcelona

Tenim dificultat a presentar el matrimoni més com un caminar dinàmic de desenvolupament i realització que com un pes que cal suportar tota la vida

Escoltar la consciència

Penso que el magisteri del papa Francesc condueix a redescobrir la importància de la consciència personal en la vida cristiana i en la vida de l'Església. En les dues assemblees sinodals del Sínode dels Bisbes dedicades a la família van sortir en les intervencions referències al paper de la consciència. No es pot oblidar que té un paper molt important en la valoració moral de la nostra conducta humana i cristiana. Es tracta d'un do de Déu, ja que, com ens ha dit el Concili Vaticà II, "la consciència és el nucli més secret i el sagrari de l'home, en què està sol amb Déu, la veu del qual ressona en el més íntim d'aquesta". I el mateix Concili assenyala que "com més gran és el predomini de la consciència recta, tant més les persones i els grups s'aparten de l'arbitri cec i s'esforcen per adaptar-se a les normes objectives de moralitat".

Cal reconèixer que en general la consciència s'ha tingut poc present en la pastoral de l'Església i se n'ha parlat molt poc, també en les catequesis. Ha semblat més fàcil i més segur aplicar en la pròpia vida la llei sense esforçar-se a examinar en la consciència l'encaix de la pròpia situació personal i la norma.

L'exhortació *Amoris laetitia* ("L'alegria de l'amor"), del papa Francesc, amb mo-

tiu de l'Assemblea del Sínode dedicat a la família, d'octubre de 2015, dona molta importància a la consciència. En aquest document se'n parla en vint-i-nou ocasions. Com afirma el Papa, "durant molt temps vam creure que tan sols insistint en qüestions doctrinals, bioètiques i morals, sense motivar l'obertura a la gràcia, ja sosteníem prou les famílies". Tenim dificultat a presentar el matrimoni més com un caminar dinàmic de desenvolupament i realització que com un pes que cal suportar tota la vida. I el mateix Sant Pare reconeix que "ens costa deixar espai a la consciència dels fidels, que moltes vegades responen de la millor manera possible al l'Evangeli enmig dels seus límits". D'aquí que s'afirmi que "som cridats a formar les consciències, no pas a pretendre substituir-les".

Cal estar atents a un creixent relativisme molt present en la nostra cultura actual. No podem admetre un relativisme que afirma que "res no és veritat i res no és mentida". El relativisme no és bo. Hi ha determinades conductes que constitueixen una violació de l'ordre moral objectiu establert per Déu. I tampoc no és bo l'oportunisme, que fa més atenció a les circumstàncies de temps i de lloc que no pas als principis. En la consciència moral cristiana no hi ha lloc ni per al relativisme ni per a l'oportunisme. ■

V

VIDA ECLESIAL

Aquesta setmana parlem de la recuperació del **Papa**, informem del **Fons d'Acció Social** de la **Sagrada Família**, coneixem els actes de la **solemnitat** de la **Mare de Déu de Montserrat** i assistim a la **Tribuna Joan Carrera**

Foto de família del Patronat de la Junta Constructora de la Sagrada Família, presidit pel cardenal Joan Josep Omella, amb els representants de les entitats beneficiades en la segona convocatòria del Fons d'Acció Social, el dijous 27 de març.

L'agenda del Papa s'ajustarà a mesura que evolucioni la seva salut

Tranquil·litat i “convalescència protegida”

ANGELES CONDE

Ciutat del Vaticà

Després de 38 dies d'hospitalització va arribar la millor de les notícies: l'alta hospitalària del papa Francesc. I va arribar sobtadament, perquè no hi havia cap indicatiu que els metges durant el cap de setmana autoritzessin que el Pontífex pogués marxar a casa. Però segons el que van explicar en roda de premsa prèvia a l'alta del Papa, era preferible que passés la nova fase de recuperació a casa que a l'hospital, on corria més risc de contagiar-se amb altre patògen que compliqués el seu estat.

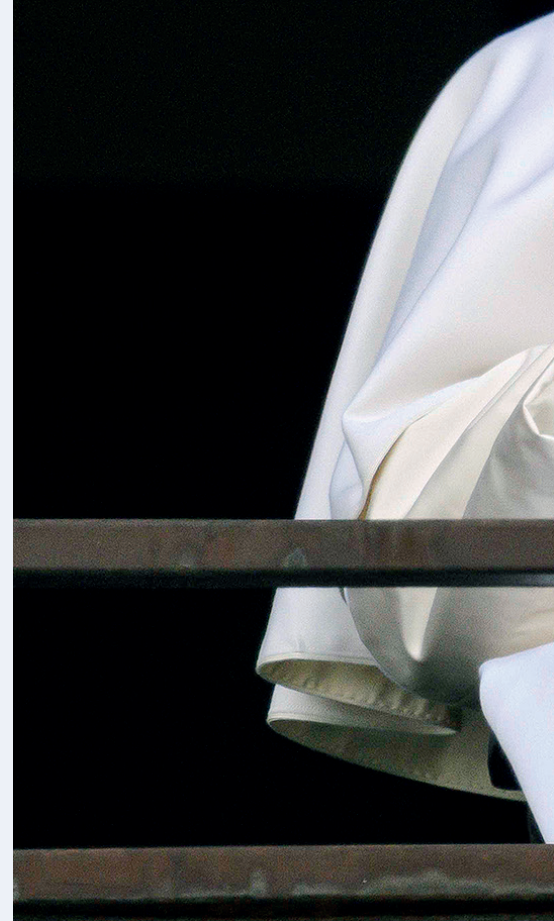
D'aquesta forma, després de sortir al balcó del Gemelli per donar les gràcies a tots els que han pregat per ell en aquest temps, Francesc va arribar poc abans de la una de la tarda del

diumenge 23 de març a casa Santa Marta. Els metges li han prescrit el que han anomenat una “convalescència protegida” d'uns dos mesos de durada. L'estada del Papa a Santa Marta s'ha preparat perquè pugui prosseguir amb la teràpia farmacològica, l'oxigenoteràpia i la fisioteràpia motora i respiratòria, aquesta darrera decisiva perquè pugui recuperar completament la veu. És el tractament que feia a l'hospital i que ara passa a complir a casa. A més, a Santa Marta s'ha organitzat un equip d'urgències les 24 hores a disposició de qualsevol eventualitat que es presenti.

Una part molt important d'aquesta “convalescència protegida” és preservar Francesc de les visites, perquè cal recordar que Santa Marta és una residència on viuen més persones. El Pontífex n'hi podrà rebre algunes, però sempre de forma moderada i, sobretot, evitant els grups. De moment, les jornades es distribueixen a fer el que li manen els metges, celebrar missa a la capella privada de la segona planta a Santa Marta i treballar amb moderació com ho feia a l'hospital quan el seu estat li ho permetia.

Són els seus col·laboradors més propers els que li van presentant el treball quotidià, però la consigna és no aclaparar-lo. Així ho va explicar el cardenal Pietro Parolin. El secretari d'Estat vaticà no és un home que tingui gaire tirada a les entrevistes de tu a tu, però sempre té la deferència d'aturar-se amb els periodistes quan assisteix a algun tipus d'esdeveniment. En el marc de la presentació d'un llibre de poesia en

Poc abans de rebre l'alta hospitalària, Francesc va sortir al balcó del Gemelli per agrair als fidels el seu suport i donar-los la benedicció.

el qual ha intervingut Francesc, Parolin va assegurar que “de moment, només es presentaran al Papa les situacions més importants, afers que requereixen la seva intervenció, per no cansar-lo gaire”. “Després, a mesura que es vagi recuperant, tornarem a la programació normal”, va apuntar. També va demanar sentit comú perquè “ara és impensable que el Papa faci celebracions públiques”, en ser preguntat per les audiències dels dimecres o altres compromisos pendents.

El Pontífex necessita temps per recuperar-se de la pneumònia bilateral aguda i de les complicacions que li ha comportat, fins al punt que, en dues

PIETRO PAROLIN

“De moment, només es presentaran al Papa les situacions més importants, afers que requereixin la seva intervenció, per no cansar-lo gaire”

ESGLÉSIA EN SORTIDA

Missió
complerta

© Vatican Media

ocasions durant aquests 38 dies, els metges van témer seriosament per la seva vida. Van ser els episodis en els quals va patir broncoespasmes amb insuficiència respiratòria a la qual es van sumar la disminució de plaquetes, l'anèmia i una insuficiència renal incipient. El doctor Sergio Alfieri, coordinador de l'equip mèdic que tracta el Papa, va confessar en una entrevista al diari *Il Corriere della Sera* que, en un moment donat, es van veure en la disjuntiva de deixar anar Francesc i suspendre qualsevol intent de salvar-lo o de fer tot el possible per tirar-lo endavant, tot i que això comportés procediments que poguessin

danyar-li altres òrgans. Es veu clar que van triar aquesta darrera opció animats pel desig de Francesc, el qual els va demanar que no es rendissin.

L'agenda del Papa s'anirà ajustant a mesura que evolucioni el seu estat de salut. En el moment en què s'escriuen aquestes línies, el Vaticà no ha definit com serà la Setmana Santa o si el Pontífex podrà ser present, per exemple, a la canonització de Carlo Acutis el 27 d'abril. El que sí que ha confirmat la Santa Seu és que, d'acord mutu amb la Casa Reial Britànica, queda posposada l'audiència del 8 d'abril que el Papa havia de concedir als reis d'Anglaterra, Carles i Camil·la. ■

El papa Francesc ha superat amb èxit una bronquitis en tots dos pulmons, a més de diferents crisis respiratòries, tot i que continua delicat. La seva capacitat de sobreposar-se a l'adversitat és extraordinària —segur que l'Esperit Sant hi ajuda— i el sosté la pregària de milions de persones. Però és un home de 88 anys que requereix ajuda per respirar; ell mateix ha dit que no el torba la possibilitat de renunciar si veiés que ja no té força o capacitat per conduir l'Església.

Intueixo que el Papa ha de sentir que la seva missió fonamental ja l'ha complert. Ha deixat una herència extraordinàriament consistent a través, sobretot, de la seva manera d'estar i de fer. Però també de les cartes apostòliques i encícliques i, potser sobretot, amb el Sínode de la Sinodalitat. L'11 de març va publicar un document en el qual inicia un camí que conduirà a una Assemblea Eclesial d'aquí a tres anys, consolidant el que s'ha fet fins llavors.

Tant el seu Magisteri sobre la cura de la Creació, el de la misericòrdia amb els febles i la fraternitat humana, així com els processos sinodals, estan configurant molts àmbits de l'Església de manera molt profunda. No és menor la incorporació de dones en llocs clau de la gestió al Vaticà i l'ampliació d'equips de treball com a mètode per evitar l'excés de poder individual. I la transparència amb la qual ha volgut gestionar la seva presència al Gemelli també és una dada important.

Res no és irreversible, però aquest camí ja està llançat en l'Església. Penso que pot dir, tot i que decidís continuar en el càrrec, que la seva missió bàsica l'ha complert. Avui i sempre, gràcies, Santetat.

LETICIA SOBERÓN

Experta en Intel·ligència col·laborativa

La Junta Constructora va entregar els ajuts del Fons d'Acció Social 2024 i va anunciar que la dotació de la propera convocatòria serà de 4,9 milions

L'esperit social d'Antoni Gaudí, cada vegada més present

Agustí Codinach

El cardenal Joan Josep Omella adreçant-se als presents en l'acte de resolució, el 27 de març.

CARME MUNTÉ MARGALEF

Barcelona

Amesura que la finalització constructiva de la Sagrada Família es va albirant a l'horitzó —ens situaríem a l'any 2033—, es va ampliant la vessant cultural i social. Per això, el Fons d'Acció Social no ha parat de créixer al llarg de les dues convocatòries fetes i de la que està en curs. Així, la primera va estar dotada amb 2,3 milions d'euros; la segona, amb 3,5 i la tercera, amb 4,9. No únicament això, sinó que la convocatòria 2025 s'ampliarà terri-

torialment a les diòcesis de Sant Feliu de Llobregat i de Terrassa, sufragànies de l'arxidiòcesi mare de Barcelona. "El Fons d'Acció Social continua creixent i donant fruit a les nostres comunitats", va remarcar Xavier Martínez, director general del Patronat de la Junta Constructora del Temple Expiatori de la Sagrada Família.

Xavier Martínez va donar aquesta darrera hora davant d'una assemblea formada pels màxims responsables del Patronat i pels representants de les 94 entitats beneficiàries del Fons d'Acció Social 2024. Va ser el 27 de març en l'acte de resolució d'una convocatòria que ha beneficiat, en-

tre d'altres, el projecte *Ràdio Estel i Catalunya Cristiana* acompanyen la gent gran. Per això, el director dels dos mitjans, Òscar Martí, va ser un dels presents a l'acte.

Els projectes beneficiats el 2024 es divideixen en cinc àmbits d'actuació: Infància, Adolescència i Joventut; Migració i Refugiats; Pobresa i Exclusió Social; Salut i Autonomia Personal, i Tercera Edat. Projectes que tenen presència a 26 municipis de l'arxidiòcesi de Barcelona, cinc més que la convocatòria anterior.

"Des del cel, Antoni Gaudí estaria molt content d'aquesta senzilla però entranyable celebració", va valorar el

cardenal Joan Josep Omella, arquebisbe de Barcelona i president del Patronat de la Junta Constructora. "Al mateix temps que construïa la basílica, Antoni Gaudí dotava els treballadors i els seus fills de feina, instrucció i menjar."

I Núria Vendrell, presidenta de la Comissió del Fons d'Acció Social, va explicar que els responsables del Patronat havien visitat cadascuna de les entitats beneficiades en la primera convocatòria: "Han estat moltes hores

Esteve Camps, president-delegat de la Junta Constructora, informava que "en la sessió ordinària del Patronat del dilluns 24 de març es va sol·licitar als artistes Miquel Barceló, Cristina Iglesias i Javier Marín la creació d'una proposta artística per a la realització de la façana de la Glòria. Aquestes propostes, quan estiguin enllestides a finals d'any, seran entregades al Patronat perquè pugui seleccionar l'artista o els artistes perquè finalment en puguin dur a terme l'execució". ■

CARDENAL

JOAN JOSEP OMELLA

"Al mateix temps que construïa la basílica, Antoni Gaudí dotava els treballadors i els seus fills de feina, instrucció i menjar"

ACTA FONS ACCIÓ SOCIAL 2024

de feina, de contacte humà, de preguntar i d'escoltar tant les persones directives, com els empleats, els col·laboradors i els voluntaris. Tot i que algunes realitats són molt punyents no hi ha res de més satisfactori que conèixer directament les persones que hi ha darrere del nom d'un projecte o d'una entitat que fa bé la seva feina".

La Sagrada Família fa una gran aportació a favor d'una societat més digna i humana, fent cada vegada més present l'esperit social de Gaudí, mentre va afrontant els reptes constructius i artístics. Precisament, la mateixa setmana que se celebrava l'acte de resolució de la convocatòria 2024,

OSMOTIC

by CORSA

ARA
DESCOMPTA
400€

L'únic depurador per osmosi que no malgasta aigua.

Instal·la un **OSMOTIC** i oblida't de comprar aigua envasada.

T. 900 208 208
info@corsa.es

Sardenya, 397-399
08025 Barcelona

 SANT FELIU DE LLOBREGAT

El 27 d'abril la Moreneta sortirà en processó per primer cop en aquest mil·lenni

Montserrat convida a participar en una solemnitat de la Mare de Déu històrica

El P. Bernat Juliol, al cambril de la Mare de Déu de Montserrat, durant la presentació dels actes.

MACIÀ GRAU
Montserrat

El diumenge 27 d'abril, la Mare de Déu de Montserrat sortirà en processó per primera vegada des del canvi de segle. Així ho va anunciar el 26 de març passat el comissari del Mil·lenari, P. Bernat Juliol, durant la presentació dels actes de la solemnitat de la Mare de Déu. La festivitat, va afegir, "aquest any ha de tenir una irradiació especial que convidi la gent a participar-hi". Aquest és el principal objectiu que s'ha marcat la comunitat benedictina a l'hora d'organitzar els actes que es faran el cap de

setmana del 26 i 27 d'abril, entre els quals destaquen la processó amb la Moreneta i una missa multitudinària a la plaça del monestir.

L'excepcionalitat d'aquesta Solemnitat, emmarcada en el Mil·lenari de Montserrat, va quedar palesa durant l'acte de presentació dels actes que, de manera inèdita, va tenir lloc al Cambril de la Mare de Déu. Aquesta serà precisament la tònica d'aquesta festivitat, en la qual, com va avançar el P. Bernat Juliol, no hi faltaran ni l'espectacle de drons ni la tradicional ballada de sardanes a la plaça.

"Volem que la festa estigui centrada en l'espiritualitat mariana, en la cultura, intrínsecament vinculada a l'espiritualitat, i que la gent tingui ganes de venir a celebrar-ho amb nosaltres", va manifestar el P. Bernat, que va reconèixer que tot i el gran nombre d'activitats que s'organitzaran, les més importants seran les celebracions litúrgiques.

L'esperada sortida de la Mare de Déu de Montserrat en processó serà precisament a l'inici de la missa conventual del dia 27 d'abril, que tindrà lloc a la plaça de Santa Maria, ornamentada amb catifes florals confeccionades

per la Federació Catalana de Catifaires. L'encarregat d'agafar la Moreneta en primer lloc serà el P. Manel Gasch, abat de Montserrat, que posteriorment l'entregarà al P. Joan Maria Mayol, rector i responsable del santuari, i aquest la donarà al prior del monestir i al mateix P. Bernat Juliol, que marcaran l'inici de la processó. Com va recordar el comissari del Mil·lenari, la darrera vegada que la Mare de Déu va sortir del seu tron va ser el 1997, quan es van celebrar els 50 anys de la seva entronització.

Un dels principals motius pels quals la missa conventual del dia 27 es farà a la plaça i no a la basílica és perquè hi puguin participar el màxim nombre de persones, ja que està previst que podran seure-hi més de 2.000 persones, que, això sí, hauran de fer una reserva prèvia a la pàgina web de l'abadia. Com va manifestar el P. Bernat Juliol, tota la infraestructura que s'ha preparat per al cap de setmana de la Solemnitat de la Mare de Déu està pensada "per convidar la gent, perquè tothom s'animi a pujar a Montserrat". De fet, tant ell com els organitzadors van demanar que en la mesura del possible la gent utilitzi l'aeri i el cremallera per pujar a la muntanya, ja que es preveu l'assistència de més de 15.000 persones.

Tot el calendari d'activitats del 26 i 27 d'abril, que inclou un concert de l'Orquestra Simfònica del Vallès, l'espectacle de drons i la Vetlla de Santa Maria de Montserrat es pot consultar a la pàgina web del Mil·lenari. ■

BERNAT JULIOL

"Aquest any, la solemnitat de la Mare de Déu ha de tenir una irradiació especial que convidi la gent a participar-hi"

ACTES DEL MIL·LENARI

“Com hi participareu cadascun de vosaltres?”, va interpel·lar la religiosa als participants en la desena edició de la Tribuna Joan Carrera

Maria Cimperman, ambaixadora de la conversió sinodal

Anna Arqué, Maria Cimperman, Glòria Barrete i Margarita Bofarull, en la desena edició de la Tribuna Joan Carrera.

CARME MUNTÉ MARGALEF

Barcelona

El Sínode sobre la Sinodalitat (2021-2024), que ara inicia una nova etapa fins al 2028, demana una conversió profunda cap a una Església més participativa i missionera, i qui millor que les persones que han pres part en l'assemblea, i l'han viscut de primera mà, per fer-ne sensibilització?

N'és exemple la religiosa del Sagrat Cor Maria Cimperman, que va participar en el Sínode com a facilitadora i que va venir a Barcelona per fer d'ambaixadora de l'actual procés d'implementació: “Com hi participareu cadascun de vosaltres?”, va in-

terpel·lar els assistents a la desena edició de la Tribuna Joan Carrera, un dinar-col·loqui impulsat per unes 28 entitats i institucions de casa nostra, celebrat el 20 de març.

Professora d'Ètica Teològica i Vida Consagrada de la Unió Teològica Catòlica de Chicago, des del 2023 és la coordinadora de la Sinodalitat per a la Unió Internacional de Superiores Generals (UISG). Va titular la seva intervenció: *Les crides, els reptes i les oportunitats d'una Església Sinodal*.

Segons aquesta religiosa de Chicago, el Sínode sobre la Sinodalitat “és probablement el moment més significatiu dels darrers 60 anys. Estem creant una Església global i transformadora i s'ha assumit el compromís de fer del Sínode una realitat a tot el món amb la participació de tothom”. Així, “de la mateixa manera que el Concili Vaticà II va aportar una renovació necessària a l'Església, 60

anys després la tornem a necessitar”.

Sobre el paper de les dones en l'Església, va destacar avenços importants com el nomenament per primera vegada d'una dona, sor Simona Brambilla, com a prefecta del Dicasteri per als Instituts de Vida Consagrada i les Societats de Vida Apostòlica.

En aquest sentit, va dir que “un dels rols del lideratge és reconèixer els dons, ja siguin presents o latents, en cada membre de la comunitat, i ajudar-los perquè emergeixin. De vegades, això implica una invitació directa a posar en pràctica aquests dons. Altres vegades, pot significar proposar a les persones una formació que els permeti desenvolupar-los millor”.

En relació amb la *Carta sobre el procés d'acompanyament de la fase d'implementació del Sínode*, publicada el dissabte 15 de març, va valorar que “és un exemple excel·lent de com generar impuls, oferint direcció i encoratjant les Esglésies locals a trobar respostes pròpies a les crides del document final”.

Per això va insistir que “és crucial, en aquest moment, compartir el moviment que ja està en marxa i continuar difonent les experiències sobre la sinodalitat”, perquè “compartir aquesta informació genera inspiració, la qual cosa motiva i encoratja una creativitat sinodal encara més gran”. ■

“El Sínode és
probablement
el moment més
significatiu dels
darrers 60 anys”

M. José Rosell Farré, secretària general de Càritas Diocesana de Lleida

“El paper entre l’administració i Càritas és de necessitat i de complementarietat”

MONTSERRAT CREUS
Secretària del GIEC

Quins són els principals reptes als quals fan front actualment a Càritas Diocesana de Lleida?

En la darrera assemblea de Càritas van sorgir tres grans àmbits: societat, organització interna i acció social.

En relació amb el primer àmbit, creiem que cal intensificar la connexió de la societat amb Càritas per afavorir la transformació social, treballar per eliminar discursos xenòfobs i racistes, pels drets i deures de la ciutadania, fer una recerca d'aliances per treballar en projectes conjunts i incorporar nous perfils de voluntariat.

Pel que fa a l'organització interna, hem d'impulsar el compromís de la comunitat cristiana al servei de l'acció sociocaritativa i potenciar l'animació comunitària, continuar fent-nos presents a les comunitats.

Finalment, en l'àmbit de l'acció social, cal un enfocament integral de la nostra acció social per ser més transformadora i impactar més en la vida de les persones.

Quins consells donaria a aquells que volen involucrar-se en el voluntariat social?

Primer de tot, que ho facin, que val la pena i que reps més del que dones. Crec que és essencial formar-se per incorporar-se a una tasca de voluntariat. Les entitats oferim formació perquè ajudar els altres implica una

gran responsabilitat, i cal fer-ho amb les eines adequades. A més, els recordaria que sempre hi ha coses noves a aprendre. De la mateixa manera que donen el seu temps, els animaria a estar oberts a rebre el coneixement dels altres, especialment de les persones a qui ajuden.

Quin és el paper i la relació de l'administració pública local amb Càritas Diocesana de Lleida?

El paper entre l'administració i Càritas és de necessitat i de complementarietat. Totes dues entitats estan destinades a col·laborar pel bé comú. Aquesta col·laboració ha de basar-se en un treball conjunt, caracteritzat per l'escolta activa, l'assoliment d'objectius compartits i el respecte mutu a la identitat i funcions de cada organització. És essencial mantenir un equilibri entre la cooperació i la independència.

En aquesta relació, Càritas aporta agilitat en la gestió, coneixement profund de la realitat social, proximitat a les situacions més crítiques i un esperit reivindicatiu actuant com a veu d'aquells que no poden expressar-se per si mateixos. Per la seva banda, l'administració actua com a garant dels drets dels ciutadans.

Aquesta sinergia entre Càritas i l'administració local, quan s'executa de manera efectiva, pot tenir un impacte significatiu en la millora de les condicions de vida de les persones més vulnerables de la societat. ■

“Les entitats oferim formació perquè ajudar els altres implica una gran responsabilitat, i cal fer-ho amb les eines adequades”

TERRASSA

Deu anys d'Apasomi

El 21 març, al teatre parroquial de Sant Vicenç de Jonqueres, a la Creu Alta de Sabadell, va tenir lloc l'acte central del desè aniversari d'Apasomi, l'empresa d'inserció social creada per Càritas Diocesana de Terrassa. Clogué l'acte el bisbe Salvador donant gràcies a Déu i a les persones que han fet possible aquest espai de reinserció social.

LLEIDA

L'església d'Alcarràs finalitza la seva restauració

El bisbe Salvador va presidir el 22 de març la missa amb què es van inaugurar els treballs de restauració de l'església d'Alcarràs. Les obres han permès millorar l'estat de les parets interiors del temple i han propiciat el descobriment d'una antiga capella que estava tapiada, que s'ha recuperat i restaurat, i de la qual no es tenia coneixement fins ara.

VIC

Càritas Diocesana aprova els pressupostos del 2025

El divendres 7 de març Càritas Diocesana de Vic va celebrar una assemblea extraordinària, presidida pel bisbe de Vic i president de Càritas Diocesana de Vic, Romà Casanova; Ramon Martínez, director de l'entitat, i Joan Soler, secretari general diocesà. Joan Gotsens, administrador diocesà, va informar sobre el pressupost de l'entitat per a l'any 2025, de 2.394.000 euros, que fou aprovat.

GIRONA

El bisbe inaugura el 30è aniversari de la residència Les Vetes de Salt

La solemnitat de Sant Josep va ser la data escollida per donar el tret de sortida als actes de commemoració del 30è aniversari de la residència Les Vetes de Salt, que s'allargaran durant tot l'any. Hi va participar el bisbe, que va poder conèixer de primera mà la tasca d'atenció a les persones grans amb dependència que s'hi duu a terme.

TORTOSA

Trobada interparroquial sinodal a Benicarló

El 22 de març, més de 80 feligresos de les tres parròquies de Benicarló van viure una jornada de diàleg i comunió al col·legi de la Consolació per reflexionar sobre el document de treball diocesà concretant prioritats i accions. Després d'un temps de pregària i de treball en grups, es va acabar amb una dansa de benedicció i el fratern compartir a la taula.

SOLSONA

Recés de Quaresma dels treballadors apostòlics

El 18 de març va tenir lloc el recés de Quaresma dels treballadors apostòlics del bisbat, en el qual va acompanyar-los també un candidat al diaconat permanent. Amb el títol *Retornar al Pare*, el predicador, Mn. Josep M. Vilaseca, va anar desgranant la paràbola del Fill pròdig a partir del quadre de Rembrandt d'*El retorn del Fill pròdig*, que es troba al Museu de l'Hermitage de Sant Petersburg.

TARRAGONA

Exposició del setanta-cinquè aniversari del "Full dominical"

El 19 de març, setanta-cinc anys després de la publicació del primer exemplar de la *Hoja parroquial*, va tenir lloc l'acte d'inauguració de l'exposició commemorativa d'aquesta efemèride al Seminari Casa de Cultura. El director del *Full*, Carles Bardou, va destacar que, amb setanta-cinc anys de trajectòria, "les seves pàgines ens ajuden a comprendre el camí que ha anat fent l'Església i la nostra societat".

SANT FELIU DE LLOBREGAT

Pelegrinatge jubilar al santuari de la Salut de Sabadell

Prop de tres-centes persones de la diòcesi van participar el dissabte 22 de març al pelegrinatge de l'arxiprestat de Sant Feliu de Llobregat al santuari de la Mare de Déu de la Salut de Sabadell. L'activitat va incloure la predicació per part de Mn. Xavier Blanco, rector de Castellar del Vallès, i una estona de reflexió personal, temps de pregària i una eucaristia en el marc del Jubileu de l'Esperança.

URGELL

Eucaristia en memòria de sant Òscar Romero a Barcelona

L'arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives, va presidir l'Eucaristia d'acció de gràcies pel martiri de sant Òscar Arnulf Romero, que anualment organitza el Comitè de solidaritat "Òscar Romero" i l'Associació Catòlica Obrera del Vallès (ACO), a la parròquia Santa Anna de Barcelona, el diumenge dia 23 de març, enguany en el 45è aniversari del seu assassinat.

TERESA PUEYO

Secretària acadèmica de l'Institut de la Família de la Universitat Abat Oliba CEU i professora del Departament d'Educació i Humanitats

AULA EDUCATIVA

El llop és a casa! És l'hora de ser valents

Els pares som cridats a defensar el cor i la raó dels nostres fills

El conte de la Caputxeta Vermella no acaba tan bé com solem recordar. En la versió original de Perrault, no hi ha llenyataire que ho resolgui tot i el llop devora l'àvia i la Caputxeta. L'avertència és clara: el llop és perillós. Avui, però, no només no protegim els nostres fills, sinó que convidem el llop a casa. Quan els comprem un *smartphone*, obrim la porta al llop i deixem que s'esmunyi dins la seva vida i la seva innocència.

Les pantalles, i especialment les xarxes socials, capturen l'atenció dels nens, n'afebleixen els sentits, promouen el sentimentalisme i distorsionen la relació amb la realitat i amb els altres. Els algoritmes no són neutrals: destaquen el més tabú, el més exagerat, perquè això genera clics i atenció. El que abans era escandalós ara és tendència, i

els nostres fills consumeixen sense filtre contingut que els desorienta el judici crític, en debilita el desenvolupament emocional i n'amenança els fonaments de la seva fe.

Abans, el llop era a fora. La llar era un refugi segur. Avui, som els pares els qui li obrim la porta, tement més les queixes dels nostres fills que les conseqüències de la nostra permissivitat. Però siguem clars: no hi ha cap motiu pel qual un menor d'edat necessiti un *smartphone*. Estem donant als nostres fills un món dissenyat per explotar-los i allunyar-los de la veritat.

És fàcil resistir-s'hi? No, però educar mai no ho ha estat. Els pares som cridats a defensar el cor i la raó dels nostres fills. Ells no necessiten un mòbil per ser feliços, però sí que necessiten temps, atenció i un exemple clar. Estimar un fill no significa donar-li el que demana,

sinó el que necessita. Dir "no" pot ser difícil, però és el que protegirà la seva llibertat i la seva capacitat de relacionar-se cara a cara amb el món real.

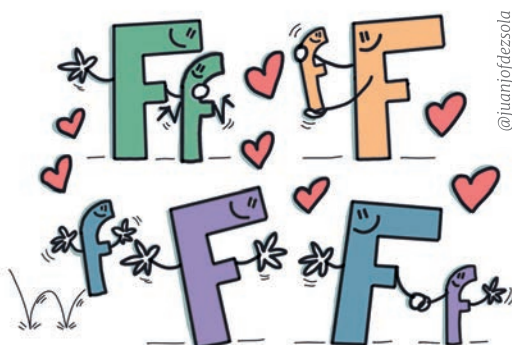
No negocieu amb el llop. Netejem les nostres llars d'allò que ens allunya de la fe i posem al centre el que importa: temps en família, converses, pregària, creativitat. Siguem conseqüents perquè, en el fons, sabem que la realitat no rau en la brillantor buida d'una pantalla, sinó en un cor que se sap estimat per Déu i s'obre als altres en el món real.

Amb tot el que sabem avui sobre el mal dels *smartphones* als menors, els pares no tenim dret a ser negligents. Va haver-hi un temps en el qual aquestes coses es desconeixien, però ara ho sabem. És el nostre deure ser conseqüents, perquè d'això depèn la raó, el cor i l'ànima dels nostres fills. ■

**JOAN RAMON FARRÉ
HUGUET**

Psicòleg de l'Àrea de Gestió del
Coneixement del Centre Català
de Solidaritat (CECAS)

FAMÍLIA, ESGLÉSIA DOMÈSTICA

Sobre la figura dels avis i les addiccions (i 2)

Tota cultura té la figura de l'avi i l'àvia savis, que transmeten
vivència i generositat

El *Senex* és una figura referent que, a pesar de tots els canvis vitals, continua i procura existir amb dignitat. La seva figura irradia les competències emocionals per fer-ho, la capacitat empàtica i la consciència que viure és un regal. Tota cultura té la figura de l'avi i l'àvia savis, que transmeten vivència i generositat: el mag o la profetessa, la Sibila o les Moires, Merlí o Fata Morgana, els Reis d'Orient o el pare Noel, el rabí Hil·lel o el mestre Lao-Tse, *el vell nen muntant un cérvol*. La imatge es retroalimenta amb figures actuals que s'hi incorporen, com la del vell professor de física quàntica A. Einstein.

L'adolescència, més que una edat, és un estat mental maduratiu, i els efectes de la immaduresa poden arrossegar-se tota la vida. Aquí, la presència del *Senex* pren altres significats, queda fixada en el vell i vella ressentits, que maquinen i no tenen bones intencions, en els bruixots i bruixes de signe negatiu que també recrea cada cultura. Saber madurar i envellir és tot un art i el *Senex* ha

de saber també deixar l'espai per a cada etapa.

Curiosament, en alguns sistemes passats de tractament de comunitats terapèutiques per a drogodependents, en l'última etapa de procés de recuperació, la persona podia entrar en un rol que se li deia *avi* o *àvia*. Convivia encara amb els companys, però estava en plena etapa de desprendiment del recurs, poc abans de refer el seu projecte vital en societat. Estava exempt de moltes responsabilitats ordinàries però estructurava el seu temps i activitats des de la posició del qui té tota la responsabilitat per comportar-se de forma coherent i respectuosa amb la resta, tenint cura d'ell mateix i dels altres des de l'empatia i la prudència, respectant el tempo de recuperació de cadascú i animant que cadascú es responsabilitzi de la seva vida per gaudir-la sanament. Avui dia aquest sistema de rol ha quedat obsolet, però resulta gràfic del que volem dir.

En l'actual societat de consum, l'*edatisme* —la discriminació social per l'edat de la persona— és una

constant. Per gaudir de la vida semblaria que tothom ha de consumir el major nombre de béns de forma intensiva. Per molta edat que es tingui, s'han de seguir els dictats del consum actiu perquè això va bé per al mercat, va bé que la gent es mantingui en una mena de pseudo-adolescència, l'edat de més moviment d'energia, de més canvis d'opinió, d'idees i consum de tot. Es beatifica la innovació. El pensament crític no interessa gaire, la serena idiosincràsia d'agafar-se les coses amb filosofia i prudència o la bonhomia d'actuar amb templança, tampoc. S'incentiva l'impuls de tenir, comprar, no esperar, d'obtenir plaer immediat, sense parar-se a pensar en la naturalesa de les coses ni calcular les conseqüències dels actes. Tots ells trets característics de la personalitat addictiva.

La part positiva del *Senex* no ocupa l'espai de l'adolescent, en tot cas l'entén i ajuda a modular actituds, a ser conscient del tresor de la vida que tots portem a dins. I això no costa un duro, és a dir: té valor però no té preu. ■

Paolo Benanti, expert en intel·ligència artificial

“SOM CRIDATS A SER AGENTS DE CONVERSIÓ PER A LA IA”

FRA BERNAT FOLCRÀ

Roma

El franciscà Paolo Benanti és assessor de l'ONU, del papa Francesc i del Govern italià en matèria d'intel·ligència artificial. Mentre estudiava enginyeria, va sentir que li faltava alguna cosa i la crida de Déu el va portar a seguir-lo com a franciscà. Va deixar l'enginyeria, es va interessar per l'ètica i va fer un doctorat que unís l'àmbit tecnològic amb l'humanístic. Com sosté el religiós, “l'ètica de les tecnologies no és res més que un intent d'unir un enfocament de sentit i humanístic amb un de tecnològic”.

Hem perdut la unitat que hauria d'existir entre l'humanisme i la tècnica?

No crec que es pugui dir que hàgim perdut alguna cosa. Més aviat, és una successió d'elements. En un moment, el pensament humanista no va ser prou per explicar tot el que observàvem a la natura, i així va néixer el pensament científic. Alguns van absolutitzar el pensament científic, però el segle XX, amb el col·lapse de la racionalitat científica i els seus paradigmes, ens va mostrar

que tampoc no és suficient per ell sol. Avui, la tecnologia aconsegueix fer tantes coses que ens enfrontem a la mateixa pregunta: com gestionem tot el que tècnicament és possible fer, però que no necessàriament té sentit en termes humans o socials? Aquest és un temps de reconciliació, un moment perquè aquestes dues ales que van caracteritzar l'antiguitat clàssica i la modernitat puguin cercar la síntesi en la nostra contemporaneïtat. Les tecnologies actuals plantegen desafiaments, perquè la nostra capacitat tècnica supera la nostra comprensió dels efectes que té sobre nosaltres i sobre la realitat. Fins i tot els tècnics es pregunten com viure en aquest temps de complexitat. Així, sorgeix novament la pregunta de sentit, que no és només una qüestió de propòsit.

Quin paper hi tenen la religió o la filosofia?

És interessant el que passa avui. Les màquines, com la intel·ligència artificial, que cada vegada adquireixen més característiques humanes, inevitablement ens fan plantejar noves preguntes sobre què significa ser humans. Aquesta etapa de màquines tan potents genera una qüestió radical sobre qui som i cap a on anem. Això ens estimula, ens

fa reflexionar i ens permet viure aquesta època amb noves oportunitats perquè les ciències humanes i les ciències dures tornin a dialogar i a trobar-se.

Com afrontar la tecnologia?

Algunes persones creuen que la tecnologia pot convertir-se en sinònim de salvació. Hi ha corrents de pensament que volen assignar a la tecnologia un propòsit que no és el seu. La tecnologia és una eina. L'ésser humà viu en una condició tecnohumana: podem modificar el nostre entorn i a nosaltres mateixos amb la tecnologia. Confondre el suport que ofereix la tecnologia amb la salvació és caure en una paradoxa epistemològica o fins i tot tecnocràtica. Si pensem que la tecnologia és salvació, ens enfrontarem a desil·lusions amb les seves errades. La tecnologia és important i ens diu molt sobre el que som com a humanitat, però no és en absolut comparable a la salvació, que és una cosa molt més profunda i essencial.

De quina manera la tecnologia pot encaminar-se cap a una trobada humana veritable i real, salvífica?

Això ens porta a reprendre la pregunta sobre què significa ser humà. Aquesta és la bellesa de viure en

El religiós defensa que cal comprendre la tecnologia situant-la en un context humà.

Un dels reptes és la integració de les eines digitals en l'educació.

“La nostra tasca és vetllar perquè l'espai democràtic es mantingui sòlid i pugui continuar funcionant adequadament”

“La crida és a ser significatius en el món digital, la qual cosa no equival simplement a ser-hi, sinó a ser una presència que doni testimoni”

aquesta època, on la reflexió sobre la tecnologia ens retorna a una reflexió sobre la humanitat. Només responent a qui som i quina és la nostra vocació en aquest món com a éssers humans podem retornar un ordre correcte a les coses. Aquest, però, no és un problema exclusiu de la nostra època, perquè cada canvi d'era ha estat marcat per preguntes similars. Cada generació que ha travessat un canvi d'època ha estat cridada a respondre-les. El que podem observar és que aquestes tecnologies estan associades a un moment de canvi d'era, i aquest canvi ens força com a humanitat a replantejar les veritats que ens animen l'experiència vital. És un moment molt interessant, perquè ens trobem en una etapa en la qual no donem per fet res del que han adquirit les generacions passades. Això ens permet retornar a ser pelegrins en recerca de la veritat, la qual cosa és una de

les formes essencials de la condició humana. En aquest procés podem redescobrir-nos, reprendre la nostra essència i proposar un sentit humà, fins i tot des d'una perspectiva teològica, per a aquesta contemporaneïtat.

Com podem defensar la dignitat humana amenaçada per l'ús no ètic de la intel·ligència artificial en guerres, l'àmbit sanitari i jurídic?

Vivim en una condició humana que també es reflecteix en els artefactes tecnològics. L'ambigüitat de la condició humana, entre la gràcia i l'amenaça del pecat, també es reflecteix en aquests artefactes. Aquesta ambigüitat tecnològica continua existint, i avui s'aplica també a la intel·ligència artificial. La IA podria ser la millor eina per resoldre els problemes de la humanitat o, al contrari, esdevenir l'arma més perillosa. Des d'una perspectiva de fe, diria que això ja ho trobem al llibre d'Isaïes, on es diu que és possible una conversió del cor, transformant llances i espases en eines que donen vida, com arades. Som cridats a ser agents de conversió per a la intel·ligència artificial, transformant el que podria ser nociu en eines per a la vida i el bé comú.

Vostè és el president de la Comissió per a l'Estudi de l'Impacte de la IA sobre la Informació al Govern d'Itàlia. En què consisteix la seva feina?

Soc el president d'una comissió que s'ocupa de l'impacte de la intel·ligència artificial en l'edició i la informació, no en tota la IA. Des d'aquesta perspectiva, les democràcies es basen en el supòsit que els ciutadans es poden formar una opinió correcta sobre el que passa. L'ús de la intel·ligència artificial en l'àmbit de la informació facilita que algú pugui alterar aquest procés, cosa que afecta la democràcia. Les *fake news* i els algorismes de personalització poden modificar aquesta capacitat i fer malbé els processos democràtics. La nostra tasca és, inspirats per la Doctrina Social de l'Església, vetllar perquè l'espai democràtic es mantingui sòlid i pugui continuar funcionant adequadament.

Com podem educar les noves generacions per a un ús ètic i humà de la intel·ligència artificial?

La resposta encara no és clara per a tothom, perquè la intel·li-

gència artificial està evolucionant molt. D'una banda, podria ser una eina fantàstica per personalitzar els continguts educatius, superant el model educatiu estandarditzat, *fordista*, com una cadena de muntatge. De l'altra, podria convertir l'educació en un sistema que faci dependents els estudiants d'aquestes plataformes. La clau és discernir si la IA serà una eina que amplifiqui les capacitats de l'educand o un sistema que optimitzi el procés educatiu a cost menor, però alterant-ne la naturalesa. És temps de discerniment per analitzar com integrar aquestes eines en els processos educatius i garantir la màxima humanització de les persones durant el seu creixement.

Caldria una presència més compromesa i intensa dels religiosos en l'àmbit digital?

Depèn, perquè ser present no significa ser significatiu. La crida és a ser significatiu en el món digital, la qual cosa no equival simplement a ser-hi, sinó a ser una presència que doni testimoni.

Com repensar la forma de preservar la confiança i la credibilitat davant les fake news?

Crec que la pregunta està mal plantejada, perquè no és una cosa que puguem fer directament; no es tracta de treballar sobre l'humà. La credibilitat està vinculada al context de l'emissor, és a dir, d'algú que transmet un missatge dins d'un entorn específic. Per tant, la clau és ser testimonis creïbles. No podem canviar el context de les *fake news*, però som cridats a ser testimonis confiàbles.

Què pensa sobre no deixar a les màquines la dimensió de la presa de decisions?

El problema rau en el disseny que incorporem a les màquines. Aquest disseny pot permetre que les màquines reemplacin l'ésser humà i funcionin de manera autònoma, o bé que potenciïn les capacitats humanes, deixant un espai significatiu de control per a les persones. Hem d'insistir que l'ésser humà tingui un paper rellevant en aquests processos. Aquest és el disseny veritablement humà i el que hem de garantir.

Vostè va començar el seu camí a partir d'una passió per la tecnologia i la informàtica. I enmig de tot això, va trobar Déu. Fins i tot

en l'admiració per allò tecnològic, pot haver-hi un camí cap a Déu?

Es podria dir que aquesta realitat és una experiència universal. Si llegim les pàgines de sant Ignasi, ell ens ensenya com l'experiència de Déu està connectada amb el fet de rellegir les crides que el Senyor fa a la nostra vida i a la nostra història. No hi ha res de nou: hi ha un Déu que crea, un Déu que crida, un Déu que parla a les nostres consciències. I hi ha un home cridat a donar espai a tot això perquè Déu pugui fer-se escoltar aquí i ara. Així, Déu pot emprar-nos com a instruments per transformar la història en una història de salvació. ■

“No hi ha res de nou: hi ha un Déu que crea, un Déu que crida, un Déu que parla a les nostres consciències”

HK INVEST

La primera immobiliària amb valors cristians de Catalunya

PROMOCIÓ

Vengui el seu immoble amb nosaltres i li regalem l'IBI de tot l'any, el certificat energètic i la cèdula d'habitabilitat.

- **Compra i venda d'immobles (cases, pisos, locals)**
- **Administració de finques**
- **Lloguer de cases i pisos (estem especialitzats en lloguer per temporada)**
- **Comprem edificis (no importa l'estat en què estiguin)**

936 170 916
616 854 891
696 620 072

joan@hkinvest.es
marian@hkinvest.es

<https://hkinvest.es/>

Carrer d'Europa 8, Barcelona
(darrere d'El Corte Inglés - María Cristina)

Amb el do de la indulgència,
el cristià constata amb certesa la infinita
misericòrdia de Déu

La comunió dels sants i la indulgència

**JOAN PLANELLAS
I BARNOSELL**

Arquebisbe metropolità
de Tarragona i primat

Benvolguts i benvolgudes, l'Església creu i viu "la comunió dels sants", és a dir, la comunió amb els béns salvadors de Déu, a través dels quals ens unim en la comunió de tots els sants, tant dels qui ens han precedit en la fe, com dels qui peregrinen en aquest món tot esperant els béns eterns. En el marc d'aquesta "comunió dels sants", l'Església sempre ha pregat i prega per a la plena expiació de les faltes dels seus membres, sobretot per mitjà de la pregària litúrgica i principalment per les seves accions sacramentals, dins la pree-

minència de la celebració eucarística.

Amb el do de la indulgència jubilar, l'Església apel·la sempre a la gratuïtat absoluta de la gràcia del Pare misericordiós i prega, al mateix temps, per la voluntat ferma de la sincera conversió del penitent. Aquesta pregària, hom la pot implorar per a un mateix i, també, per als difunts. En tant que aquesta pregària procedeix de la santa Església i tendeix a un bé que es troba totalment conforme a la voluntat de Déu, l'Església està segura que serà escoltada, a diferència de la pregària del creient en particular, que no sap si demana realment el que cal. Això es fa apel·lant al que s'anomena "el tresor de l'Església", que —en aquest cas— no és altre que la voluntat salvadora de Déu i la plenitud del seu amor misericordiós. D'aquí que, amb el do de la indulgència, el cristià constata amb certesa la infinita misericòrdia de Déu amb aquell indult que implica l'expiació i l'extinció de les penes del pecat.

El do de la indulgència és sempre aplicable a un mateix o als difunts, però no és aplicable a altres perso-

nes que encara visquin a la terra. El sufragi pels difunts serà per mitjà de qualsevol celebració de l'eucaristia. En aquest sentit, ja Pau VI va abolir qualsevol altre privilegi en aquesta matèria (*Indulgentiarum doctrina*, 20). Amb el do de la indulgència no declarem que aquells difunts ja estan salvats, sinó que "oferim sufragis per ells, perquè un cop purificats, puguin arribar a la visió de Déu" (CEC 1032). Es tracta —una vegada més— de la "comunió dels sants", com afirma el Concili Vaticà II: "L'Església dels qui són en camí tingué des dels primers temps del cristianisme un perfecte coneixement d'aquesta comunió de tot el cos místic de Jesucrist, i per això va fomentar amb una gran pietat el record dels difunts i va oferir sufragis per ells, 'convençuda que pregar pels difunts perquè els siguin perdonats els pecats és cosa santa i religiosa' (2Ma 12,46)" (LG 50). La nostra pregària i l'aplicació mateixa del do de la indulgència pels difunts "no sols pot ajudar-los a ells, sinó que també pot fer eficaç la seva intercessió per nosaltres" (CEC 958)

Ben vostre. ■

Per poder “caminar junts”, sinodalment, necessitem la conversió del cor i una espiritualitat forta que impregni la nostra vida quotidiana

El goig de caminar junts

FRANCESC CONESA

Bisbe de Solsona

Benvolguts germans, No podem oblidar que el pelegrinatge no es pot fer en solitari. En el nostre camí cap al Pare, seguint les petjades de Crist, sentim la companyia i l'alè d'altres creients com nosaltres. El Concili Vaticà II va subratllar que els cristians formem un poble que peregrina; som una família que camina unida.

En els nostres dies és molt forta la temptació de l'individualisme, que fa pensar a alguns que podran viure la seva fe sense la comunitat cristiana,

al marge de l'Església. Però ningú no es pot salvar en solitari perquè, com va recordar el Concili, Déu ha volgut santificar i salvar els homes no individualment i aïllats entre si, sinó constituint-los en un poble (cf. LG 9). Una altra dificultat seriosa prové de les polaritzacions i postures visceralment que trobem en l'ambient de la societat i que, sovint, penetren també en l'Església.

Hem de sentir el “goig espiritual” (EG 268) de ser poble de Déu. Hem de redescobrir el goig de fer el camí plegats. El darrer Sínode ha accentuat el valor de la paraula “junts”. La vida cristiana no es pot viure de manera aïllada, sinó que només es pot viure al costat de l'altre, formant part d'un poble, d'un cos, d'una família. En el missatge per a la Quaresma d'aquest any ens diu el Papa: “Els cristians són cridats a fer camí junts, mai com viatgers solitaris. L'Esperit Sant ens impulsa a sortir de nosaltres mateixos per anar cap a Déu i cap als germans, i a no tancar-nos mai ens nosaltres mateixos.”

Però per poder “caminar junts”,

sinodalment, necessitem la conversió del cor i una espiritualitat forta que impregni la nostra vida quotidiana. Per sentir el goig de caminar al costat de l'altre cal “ascesi, humilitat, paciència i disponibilitat per perdonar i ser perdonat” (*Document final del Sínode*, 43). Cal, a més, acollir amb gratitud la diversitat de dons i tasques que l'Esperit ha distribuït, i fer-ho sense ambicions ni enveges, ni desitjos de domini o control. El Sínode demana la “conversió de les relacions” que construeixen la comunitat cristiana i aprendre a treballar junts bisbes, preveres, consagrats i laics, al servei del Regne de Déu.

Diu el Papa en el seu Missatge de Quaresma: “Caminar junts significa ser artesans d'unitat, partint de la dignitat comuna de fills de Déu (cf. Ga 3,26-28); significa caminar colze a colze, sense trepitjar ni dominar l'altre, sense covar enveja o hipocresia, sense deixar que ningú es quedi enrere o se senti exclòs. Anem en la mateixa direcció, cap a la mateixa meta, escoltant-nos els uns als altres amb amor i paciència.” ■

CONSULTORI BÍBLIC

Què ens ensenya la Bíblia sobre els diners? (1)

MONTSE DE PAZ

Biblista

En l'Antic Testament trobem una mentalitat emprenedora en els patriarques: són homes rics, saben negociar (i fins i tot fer trampa, com Jacob). La prosperitat és una benedicció de Déu. Els antics israelites conceben la vida bona en aquesta terra, ja que la mort era la fi de tot. Per tant, el gaudi dels béns materials era positiu. Així ho expressa el Cohèlet (3,12-13): "Jo entenc que el millor que pot fer l'home és alegrar-se i passar bé la vida. Ara bé, menjar, beure i gaudir de la felicitat del propi treball és un do de Déu." Com assolir aquest benestar?

Proverbis és ple de consells sobre l'economia i el treball. Podríem resumir-ne el missatge en dos: treballa, sigues assenyat i viuràs bé. La peresa és mare de la pobresa. Però, si ets afortunat, sigues compassiu i ajuda els pobres, no te n'oblidis! Un personatge exemplar és Tobit: sap fer diners però és generós amb els pobres.

L'altra cara de la moneda és la forta denúncia que fan els profetes als rics i poderosos que exploten la pobra gent del poble. Amós és el més punyent, i també Miquees. Denunci- en l'abús dels rics terratinents que, mitjançant el deute i l'acumulació de terres i béns, "devoren la carn del meu poble" (Miquees 3).

La legislació bíblica contempla aquestes situacions d'exploatació i vol posar-hi fre, d'aquí les lleis sobre l'esclavatge i la usura, i la institució del jubileu com un any on es condonen tots els deutes (Levític 25 i Deuteronomi 15).

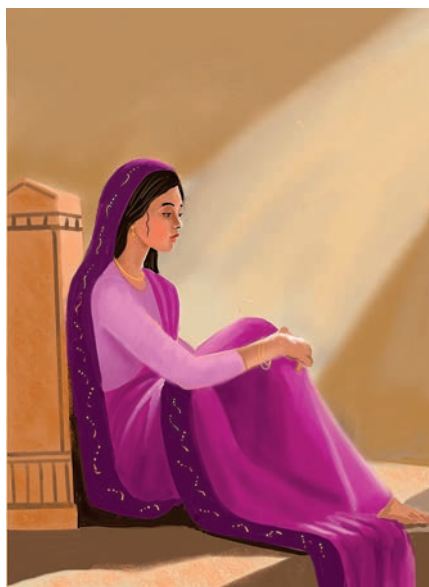
Podríem resumir-ho dient que la Bíblia ens transmet una cultura del treball, l'honradesa i la bona economia, el gaudi dels béns materials però al mateix temps l'atenció i cura dels més necessitats.

PER A CONSULTES:

redaccio@catalunyacristiana.cat

COMENTARI DE LA PARAULA

Un evangeli "fora de lloc"

MARCOS ACEITUNO

Teòleg i biblista

Il·lustració: Glòria Monés

Entre els textos evangèlics que més em criden l'atenció —permeteu-me l'anècdota— hi ha aquest fragment que ens proposa avui l'Església. Jesús ha de dirimir un cas d'una dona acusada d'adulteri. Però és una narrativa "fora de lloc", perquè el llegim a l'evangeli de sant Joan, però per l'estil sembla més aviat de l'evangeli de sant Lluc. Deixem, però, per als estudiosos aquesta vicissitud, i nosaltres anem al missatge de fons.

En l'escena de la dona adúltera, Jesús ens guia a la contemplació de Déu Pare, des d'una òptica molt humana, compassiva i misericordiosa. Humana, perquè ens confronta a la feblesa de la nostra condició mortal: som criatures mortals, i també som pecadors, la qual cosa ens afebleix encara més.

Compassiva, perquè en Jesús la misericòrdia de Déu en l'Antic Testament adquireix un sinònim: compassió. Déu, en Jesucrist, esdevé caminant amb nosaltres, pelegrins d'aquest món, que ens veiem assetjats per tantes circumstàncies que superen la nostra condició. El Fill de Déu es va fer humà, perquè d'aquesta manera parlava el nostre mateix idioma, l'idioma de criatures que estem sotmeses a moltes consideracions i també circumstàncies, i que això ens impedeix a vegades volar tan alt com

ens agradaria en l'ordre de l'esperit.

Finalment, hi ha la proximitat de Déu, que en Jesucrist esdevé misericordiosa. La misericòrdia de Déu en l'Antic Testament tenia com un sinònim o un correlat especial: la fidelitat. Ara, amb Crist, aquesta fidelitat adquireix una nota especialment tendra, molt propera al nostre cor, que és la misericòrdia. Aquesta consisteix en una identificació proactiva a favor dels dèbils. En encarnar-se i en lliurar-se per nosaltres com a sacrifici d'amor, Crist és el que ha fet: compadir-se'n, ser compassió "en persona". I aquesta misericòrdia efectiva i afectiva esdevé alhora un potencial de renovació i transformació del nostre interior, i també del nostre mode d'actuar.

En definitiva, en la dona adúltera podem veure reflectit el misteri de la condició humana ferida pel pecat. En aquesta dona ens podem veure tots assenyalats pels nostres pecats. Ara bé, és precisament des d'aquesta asimetria del pecat des d'on podrem escoltar la veu divina de Jesús, humanitària, compassiva i misericordiosa. La veu del Fill etern del Pare que ens dona una segona oportunitat, que transcendeix qualsevol altra potència humana o històrica o natural. I és el que fa encara més digne d'adoració i lloança al nostre Santíssim Redemptor. Felicitat Quaresma. ■

Diumenge V de Quaresma

Lectura primera

Is 43,16-21

Estic a punt de fer una cosa nova, perquè en la solitud begui el meu poble

Lectura del llibre d'Isaïes

El Senyor, el qui obrí enmig del mar un camí, una ruta enmig de l'aigua impetuosa, el qui feu sortir per a la batalla carros i cavalls, guerrers valents i fornits i tots caigueren, no s'aixecaren mai més, s'apagaren com un ble consumit, ara diu això: "No recordeu més els temps passats, no penseu més en les coses antigues; estic a punt de fer una cosa nova que ja comença a néixer, no us n'adoneu? Pel desert faré que hi passi un camí, que corrin rius per la solitud, els animals feréstecs, xacals i estruços em glorificaran en veure que poso aigua en el desert, que abundin els rius en la solitud perquè begui el meu poble, que jo m'he escollit. Aquest poble que m'he configurat proclamarà la meva lloança."

Verset abans de l'Evangeli

Reconcilieu-vos amb mi de tot cor, diu el Senyor, que soc clement i misericordiós.

Evangeli

Jn 8,1-11

Aquell de vosaltres que no tingui cap pecat que comenci a tirar pedres

Lectura de l'evangeli segons sant Joan

En aquell temps, Jesús se n'anà a la muntanya de les Oliveres i l'endemà de bon matí es presentà de nou al temple. Tothom acudia al seu

Salm responsorial

125

Quan el Senyor renovà la vida de Sió ho crèiem un somni; la nostra boca s'omplí d'alegria, de crits i de rialles.

R. És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre, amb quin goig ho celebrem!

Els altres pobles es deien: "És magnífic el que el Senyor fa a favor d'ells." És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre, amb quin goig ho celebrem! R.

Renoveu la nostra vida, Senyor. Com l'aigua renova l'estepa del Nègueb. Els qui sembraven amb llàgrimes als ulls, criden de goig a la sega. R.

Sortien a sembrar tot plorant, emportant-se la llavor; i tornaran cantant d'alegria, duent a coll les seves garbes. R.

entorn, i ell, assegut, els ensenyava. Els mestres de la Llei i els fariseus li portaren una dona que havia estat sorpresa cometent adulteri. La posaren al mig i li digueren: "Mestre, aquesta dona ha estat sorpresa en el moment de cometre adulteri. Moisès en la Llei ens ordenà d'apedregar-les, aquestes dones. I vós, què hi dieu?" Li feien aquesta pregunta insidiosament, buscant un pretext per acusar-lo. Però Jesús s'ajupí i s'entretenia dibuixant a terra amb el dit. Ells continuaren insistint amb la

Lectura segona

Fl 3,8-14

Per Crist m'heavingut a perdre tot avantatge; el meu desig és configurar-me a la seva mort

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filips

Germans, tots els avantatges que jo pogués tenir els considero desavantatjosos comparats amb el valor que té poder conèixer Jesucrist, el meu Senyor. Per ell m'heavingut a perdre tot avantatge i a considerar-lo escòria a canvi de guanyar Crist i veure'm incorporat a ell. Ni tan sols soc just gràcies a una justícia meua guanyada perquè he observat la Llei, sinó gràcies a aquella justícia que Déu dona als creients. El meu desig és conèixer Crist i experimentar el poder de la seva resurrecció, compartir la seva passió i configurar-me a la seva mort, per poder arribar finalment a ressuscitar d'entre els morts. No vull pas dir amb això que ja he obtingut aquella plenitud que busco; corro amb l'esperança d'apoderar-me'n; puc fer-ho, ja que Jesucrist s'apoderà de mi. Germans, no m'imagino pas haver-me'n apoderat; el que faig és oblidar-me dels avantatges que he deixat enrere i llançar-me tot jo cap allò que tinc al davant; corro cap a la meta per guanyar el premi de la cursa que Déu ha convocat allà dalt en Jesucrist.

seva pregunta. Llavors Jesús alçà el cap i els digué: "Aquell de vosaltres que no tingui cap pecat que comenci a tirar pedres." Després s'ajupí i continuà dibuixant a terra. Ells, quan van sentir això, s'anaren retirant l'un darrere l'altre, començant pels més vells. Jesús es quedà sol, i la dona era allà al mig. Jesús alçà el cap i digué a la dona: "On són? Ningú no t'ha condemnat?" Ella contestà: "Ningú, Senyor." Jesús digué: "Tampoc jo et condemno. Ves-te'n, i d'ara endavant no pequis més." ■

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

CICLE LITÚRGIC C; FERIA I
TEMPS DE QUARESMA
SALTERI: SETMANA 1

Abril

6. DIUMENGE

V diumenge de Quaresma, Morat. Lectures: Isaïes 43,16-21 / Salm 125 / Filipencs 3,8-14 / Joan 8,1-11
SANTORAL: Guillem, ab. ; Marcel·lí, mr.; Platònides, mr.; Sixt I, p. i mr.

7. DILLUNS

Fèria, *Morat.* Lectures: Daniel 13,1-9.15-17.19-30.33-62 / Salm 22 / Joan 8,12-20
SANTORAL: Epifani, b.; Germà, mjo.; Joan Baptista de La Salle, prev. i fundador

8. DIMARTS

Fèria, *Morat.* Lectures: Nombres 21,4-9 / Salm 101 / Joan 8,21-30
SANTORAL: Amanci, b.; Dionís, b.; Joan d'Organyà, mjo.; Macària, vg.

9. DIMECRES

Fèria, *Morat.* Lectures: Daniel

3,14-20.91-92.95 / Salm Daniel 3,52.53.54.55.56 / Joan 8,31-42
SANTORAL: Maria de Cleofàs, parenta de la Verge Maria; Marcel, b.

10. DIJOUS

Fèria, *Morat.* Lectures: Gènesi 17,3-9 / Salm 104 / Joan 8,51-59
SANTORAL: Dimes, el bon lladre; Ezequiel, prof.; Terenci, mr.

11. DIVENDRES

Fèria, *Morat.* Lectures: Jeremies 20,10-13 / Salm 17 / Joan 10,31-42
SANTORAL: Estanislau, b. i mr.; Isaac, mjo.

12. DISSABTE

Deldissabte, *Morat.* Lectures: Ezequiel 37,21-27 / Salm Jeremies 31,10.11-12ab.13 / Joan 11,45-56
SANTORAL: Damià, b.; Juli I, p.; Vísia, vg. i mr.; Zenó, mr.

El Sant 12 d'abril

Zenó de Verona, bisbe

Nascut a Mauritània l'any 300, sant Zenó és conegut per ser deixeble d'Atanasi d'Alexandria i per la seva defensa de la fe catòlica contra l'arrianisme. L'any 362 va ser nomenat bisbe de Verona, i a la seva nova diòcesi va continuar amb la lluita contra l'heretgia arriana, que negava la divinitat de Crist. A més de la tasca pastoral, també va dedicar-se a l'escriptura de sermons, entre els quals destaquen els relacionats amb la virginitat de Maria i el baptisme. A través dels seus textos, la majoria de temàtica doctrinal, va

fomentar una litúrgia renovada i va impulsar la vida monàstica a la regió de Verona. Allí, va fundar-hi un convent i va construir una catedral, on actualment reposen les seves relíquies. Va ser reconegut com a sant per aclamació popular, i el seu culte es va estendre ràpidament a Verona, d'on és el patró, i en altres regions. La seva figura també està sovint relacionada amb un gran nombre de llegendes i miracles, entre els quals en destaca un que explica que va caminar sobre les aigües del riu Adigie per salvar un grup de fidels.

**MN. JOSEP TEIXIDÓ
CUENCA**

Delegat de Pastoral Sacramental
de Barcelona

En la litúrgia donem glòria a Déu i el poble cristià se santifica per mitjà dels sagraments

En esperit i en veritat

Tots recordem el relat de Joan 4,1-26 en el qual Jesús es troba amb una dona samaritana i, tot parlant, Jesús li diu que cal adorar Déu “en esperit i en veritat”. Aquesta és un dels punts que volgué subratllar la reforma litúrgica del Concili Vaticà II, purificant la litúrgia d’alguns elements que havien quedat desfasats o que podia semblar que tingués quelcom més d’emotiu o fins i tot escènic. L’objectiu de la reforma litúrgica —que ja va començar a caminar a finals del segle XIX amb el moviment litúrgic— era tornar a les fonts i que per mitjà de l’*ars celebrandi*, hom entrés en el misteri de Déu.

Cal recordar que la litúrgia és l’obra de la redempció de Jesucrist en acte, l’obra del seu sacerdocí (SC 5-7), l’actualització del seu únic Misteri Pasqual per obra de l’Esperit Sant, que ens santifica, ens dona la gràcia per tal de configurar-nos cada dia més a Jesucrist. En la litúrgia donem glòria a Déu i el poble cristià se santifica per mitjà dels sagraments.

Dic tot això perquè aleshores entendriem el que estem fent: la litúrgia no són solament normes, rúbriques, vestits, etc. sinó que tots aquests elements ens han d’ajudar a entrar en el misteri de Déu. Tant de bo que en la celebració de l’Eucaristia, per exemple, ens abrusés el cor en sentir la Paraula de Déu, ens quedéssim merave-

llats i emocionats quan rebem el seu Cos i la seva Sang. Molts elements de la litúrgia —molts dels quals són desconeguts per la gent— faciliten aquesta comunió amb Déu.

Poso un exemple, perquè ens n’adonem: quan a l’Evangeli escoltem sovint “en aquell temps...” ara és un “*hodie*”, avui, torna a succeir. Que quan se’ns diu que “avui ens ha nascut un Salvador” per Nadal, torna a succeir; que quan se’ns digui el dia de Pasqua “avui és el dia en què ha obrat el Senyor...” de debò és així. Un altre exemple el trobem en la pregària eucarística primera, l’anomenat “Cànon Romà”: en ell hi ha una frase pròpia per al Dijous Sant: “Ell, abans de patir la seva passió i la de tots, això és, avui...”, ens hauria de tocar el cor i no restar indiferents. El Senyor és present en la celebració litúrgica, en el seu poble; estem en comunió amb ell. Aquesta és la grandesa de la litúrgia, que és obra de Jesucrist i que influeix a l’Església, el seu cos. No estem fent una representació d’una cosa passada o un mer simbolisme, sinó una actualització, una anamnesi, un memorial de l’únic Misteri Pasqual de Jesucrist.

Demaneu als nostres pastors, sobretot, que ens ensenyin aquests detalls, que ens ajudin a estimar i a valorar la litúrgia per tal de reconèixer les meravelles del Senyor. ■

Agustí Mariner Cunill, model d'empresariat social

Les iniciatives filantròpiques han estat característiques de l'Agustí i la seva família.

ALEIX CALLE I PADULLÉS

Agustí Mariner Cunill és una persona que ha contribuït al teixit empresarial i intel·lectual de la història recent de Catalunya i Espanya. Amb una multifacètica formació en Ciències Físiques, Filosofia (d'influència alemanya), Ciències Bíbliques i Genètica, i en una àmplia gamma d'idiomes, fou durant anys president de la secció espanyola de la Confederació Europea de Productors de Panís.

L'Agustí nasqué el 1937 en plena guerra civil. Per part de pare, procedeix d'una família de pagesos del pla de Barcelona, els Mariner, cultivant diferents finques i especialment una part del futur passeig de Gràcia de Barcelona; i, per part de mare, de sastres de Berga, que procedien del baluard carlí de Busa i de la casa ancestral dels Cunill al Berguedà.

Amb la pèrdua del seu pare durant el conflicte, de petit hagué de forjar una doctrina d'hereu. La guerra civil comportà pèrdues familiars i ell, sota la valentia de la seva mare, es feu càrrec de totes les obligacions com a fill únic. Encara recorda quan un dia l'administrador de béns de la família li oferí un consell etern: "Els diners són dolents!" L'Agustí sempre ha cregut que, seguint la paràbola bíblica, no es pot servir dos senyors: Déu i els diners. Les iniciatives filantròpiques han estat característiques de l'Agustí i la seva família. La seva mare, Pepita, morí sense fer mai públic el seu compromís amb els pobres, fent el bé sense esperar res a canvi, com diu el Document Q (el text copiat pels evangelistes).

Com a agrònom, Mariner es dedicà a la seva empresa agrícola d'Aragó per ajudar la població local i regional en un moment d'escassetat d'aliments; també va contribuir a la millora de l'agricultura d'acord amb

el medi ambient col·laborant amb la Comunitat Europea. Mariner no abandonà mai la seva passió per la filosofia i la teologia i, exercint de professor de Matemàtiques al monestir de Montserrat, fou col·laborador i amic de l'abat Aureli Escarré. El seu immens saber i coneixement el van portar a teixir amistats amb altres polítics i intel·lectuals de l'època com Jordi Pujol i mossèn Ballarín. Mariner i Ballarín coincidien a divulgar el veritable llenguatge de Déu: parlar en paràboles, l'estratègia de Déu. Les paràboles conviden el lector a fer autoreflexió, cercant la complicitat de Déu.

Agustí Mariner és model d'un empresariat social que no cerca lucrarse, sinó generar riquesa material i espiritual per al conjunt de la societat amb les seves iniciatives que porten transformacions reals positives, a més de ser docte en teologia i filosofia. La seva màxima sempre és treballar en la discreció. ■

Cartes

El pudor, virtut oblidada

La societat actual amb prou feines coneix el valor d'aquesta virtut. És una virtut oblidada. El pudor és sinònim d'honestedat, de modèstia, de cautela, de decència. Les persones tenim una intimitat que ens pertany i el pudor és la defensa d'aquesta intimitat. Si manca el pudor, podem parlar de desvergonyiment.

La persona sense pudor és com un "aparador", com si digué: aquí em teniu per a qualsevol, "em llogo". És la cosificació de la persona. Sense pudor, quan s'exhibeix la intimitat, ens posem en posició de ser un objecte que tothom pot fer servir.

La falta de pudor, l'exhibició pública, és una degradació. Per això és tan important l'educació en el pudor per aprendre a valorar el cos. Això no és tan sols responsabilitat dels pares, no cal dir, també dels mitjans de comunicació, on es prodiga tota mena d'imatges pornogràfiques i dels responsables de les modes que rebaixen la dignitat de la persona.

LOURDES CAMPS CARMONA

Llibertat

Quan parlem de la vulneració del dret a la llibertat religiosa, sovint pensem en situacions dramàtiques pel fet de professar una determinada confessió religiosa, tot i que no

sempre sigui així. El cas és que, si parlem de llibertat religiosa, parlem també d'una responsabilitat comuna que ens afecta a tots. A Catalunya, sortosament, no hi ha vulneracions greus en aquest aspecte, però sí que cal tenir en compte l'existència d'un laïcisme excloent.

ANNA MARIA MUNTADA BATLLE

Fe d'errates

Un amable lector ens ha advertit d'una errada a l'article que publicava a la secció "Gent de casa", del número 2368 de *Catalunya Cristiana*, amb data 16 de març, sobre mossèn Josep Còdol Margarit. S'hi llegeix que "el bisbe de Vic Ramon Perelló li va assignar la direcció de la revista *Vida*".

Obviament, es tracta d'una errada. Cal dir que el 1953 el bisbe de Vic era monsenyor Joan Perelló i des del 1952 el seu bisbe auxiliar, qui, a la mort de Perelló, seria el titular de la diòcesi, era Ramon Malla.

Demano humilment disculpes a ell i a la resta de lectors.

JOAN PALLARÈS-PERSONAT

PODEU ENVIAR LES CARTES A:
redaccio@catalunyacristiana.cat

POSTALS DES D'ANDALUSIA

Les germandats i les seves imatges

Les germandats i confraries andaluses preparen les seves imatges per fer les seves estacions de penitència en la propera Setmana Santa. Deia l'historiador José M. García Escudero que tot el cristianisme es redueix a una paraula: Pare. La paràbola del fill pròdig és una veritable joia literària: que n'és, de difícil, explicar un missatge amb la senzillesa i la profunditat amb què ho fa Jesús quan ens revela el veritable rostre de Déu, no per conceptes teòrics sinó a través d'una història que posa entranyablement davant dels nostres ulls la bondat i la tendresa de Déu!

Que n'és, de consoladora, la imatge de Déu que ens presenta Jesús! Que diferent que és Déu de certes imatges en les quals hem pogut creure o en les quals potser hem estat educats i que ens feien veure un Déu fred, distant, dur, fins i tot inhumà! Déu ens segueix i ens sap entreveure, tot i que estiguem encara lluny, perquè sempre ens espera. "Es va commoure": va sentir que les seves entranyes es commovien entranyablement, amb el mateix amor i esperança amb què una mare sent moure's el fill de les seves entranyes. Déu pren la iniciativa. "Se li va llançar al coll": no per recriminar-li ni per "llegir-li la cartilla", sinó com es llancen al coll les persones que s'estimen després d'una separació llarga. "I va començar a fer-li petons": literalment, "se'l menjava a petons", no amb un petó convencional i superficial, sinó amb el petó que brolla d'unes entranyes plenes d'amor. Aquest és Déu. El Papa ens diu que així és el cor de Déu, "el Pare misericordiós que en Jesús ens estima més enllà de qualsevol mesura, sempre espera la nostra conversió, cada vegada que ens equivoquem, espera el nostre retorn quan ens n'allunyem pensant que podem prescindir-ne, sempre està preparat per obrir-nos els braços passi el que passi. Els errors que cometem, tot i que siguin grans, no trenquen la fidelitat del seu amor".

ANTONIO GIL
Sacerdot i periodista

CERTIFICATS MÈDICS CARNET DE CONDUIR NÀUTICA I ARMES

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

Dr. Rafael Solanas Anglada

• COTXE, MOTO I CICLOMOTOR • PSICOTÈCNICS
• LLICÈNCIA D'ARMES • LABORALS I ESCOLARS • NÀUTICA

LABORABLES

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Les persones que es presentin amb un exemplar de *Catalunya Cristiana* tindran un descompte de 20 euros
www.centromedicoplazamolina.es

INFORMEU-VOS-EN: Tel. 932 188 826 - Mòbil: 639 474 741
c/ Balmes, 281, entr. 2n - 08006 Barcelona

Àngels de la Guarda al Raval

La Fundació Joan Salvador Gavina acompanya infants, adolescents i joves vulnerables en el seu itinerari vital

MAC

La Fundació Joan Salvador Gavina (fgavina.org) treballa al barri del Raval de Barcelona amb el propòsit de donar resposta a les necessitats vitals, formatives i de lleure d'infants, adolescents i joves, i també de les seves famílies, que es troben en situació de vulnerabilitat social.

“Volem ser un espai generador d'oportunitats per a aquesta canalla i joventut, i millorar-ne el futur. Acompanyem, al llarg de l'any, un total de quatre-centes cinquanta persones”, afirma Mari Carmen Olaya, directora de la Fundació Joan Salvador Gavina. I constata el següent: “Tots els infants, adolescents i joves reben atenció i seguiment amb tutories personalitzades que els proporcionen confiança i seguretat per a la millora del seu itinerari personal i d'aprenentatge.”

Des d'una iniciativa de voluntariat, amb la Conxita Mata al capdavant i altres persones que en aquell moment també s'hi van involucrar, com el germà Adrià, la Fundació Joan Salvador Gavina va néixer el 1979 —ara fa poc més de quaranta-cinc anys— per trencar el cercle estructural de pobresa que patien molts infants, alguns d'ells sense escolaritzar, i donar-los el suport educatiu adient. També els proporcionaven dinar i berenar.

Tant la fundadora, Conxita Mata, com les altres persones que formaven part de l'equip inicial, es van inspirar en la novel·la *Joan Salvador Gavina* (1970) —que ha esdevingut tot un clàssic de la literatura espiritual contemporània—, de l'escriptor nord-americà Richard Bach, per batejar el seu projecte. “El llibre parla d'una història de superació, de vèncer límits i de tenir confiança en la nostra capacitat de projecció cap al futur”, assenyala la Mari Carmen.

Actualment l'entitat ofereix activitats educatives i de lleure per a un ampli ventall d'edat: des dels quatre fins als vint-i-quatre anys. El perfil dels usuaris ha evolucionat amb el pas del temps. “Avui dia treballem amb persones de més de setze nacionalitats diferents; hi ha moltes famílies nouvingudes, però també n'hi ha de segona generació. Són persones que volen incorporar-se a una societat nova que vol ser acollidora, però que no sempre ho és. Això genera moltes disfuncions en temes d'habitatge, feina... i acaba repercutint inevitablement sobre la situació dels més petits”, explica la directora de la Fundació.

El Centre Obert va adreçat a infants i adolescents, de tres a disset anys, fora de l'horari d'escolarització obligatòria, de dos quarts de cinc a dos quarts de vuit de la tarda. “Els infants venen aquí dues o tres tardes de dilluns a divendres; s'ho combinen d'acord amb la situació de les seves famílies i dels objectius a treballar amb cada nen o nena. Fan els deures, berenen i participen en diverses activitats: esport, cuina...). Amb els infants treballem valors, com ara la responsabilitat o el respecte per la diferència (cultural, religiosa...)”, comenta Mari Carmen Olaya.

Es tracta del primer centre obert que es va posar en marxa a Catalunya i pioner en l'atenció a la infància més desfavorida. “Dins d'aquest marc, treballem amb les famílies. Hi ha espais compartits entre els infants i els pares i mares, i altres espais dirigits només als adults, amb xerrades, tutories... A partir d'un pla de treball familiar, intervenim no només amb els menors, sinó també amb el seu entorn més immediat, sempre en coordinació amb les escoles dels nens i nenes i amb serveis socials.”

MARI CARMEN OLAYA
“Acompanyem, al llarg de l'any, un total de quatre-centes cinquanta persones”

Infants gaudeixen de jocs durant el casal d'estiu a Barcelona.

Els adolescents (de quinze a disset anys) duen a terme una dinàmica diferent, acompanyats per les educadores, però amb més marge d'autonomia. Ells decideixen les activitats que volen fer. La Mari Carmen informa que “la part d'adolescents entronca amb l'Espai Jove, on es promou molt la participació i es treballa més des de la intervenció individual. Fan assemblees, comissions de treball... Habilitem un matí, perquè hi ha adolescents que estudien a la tarda”.

Els més grans (de divuit a vint-i-quatre anys) s'inclouen en aquesta dinàmica de l'Espai Jove, amb un pla de treball individualitzat i uns objectius específics: el seguiment d'itineraris formatius i l'acompanyament cap al món laboral.

La Fundació ofereix també beques d'estudis “per a aquells joves que volen estudiar, però que des de casa seva no s'ho poden permetre”. “Enguany —afegeix la Mari Carmen— hem començat un programa de suport educatiu: la Mentoria Social. Voluntaris acompanyen els nostres adolescents per motivar-los

que no abandonin els estudis i continuïn l'ensenyament postobligatori. Considerem que l'eix educatiu és cabdal. Amb formació podran ser allò que ells volen ser.”

Pel que fa al lleure, l'entitat disposa d'El Caliu, una casa de colònies a Planols, municipi de la comarca del Ripollès. Cada trimestre s'intenta que tots els grups —també infants amb les seves famílies— hi pugin una vegada. És un espai pri-

vilegiat, envoltat de natura, on es fan nombroses activitats i es poden conrear valors, com la convivència, el respecte pel medi ambient, etc.

L'equip professional de la Fundació està integrat per vint-i-una persones. “També tenim voluntaris, una trentena. Els voluntaris ens aporten saviesa, experiència, generositat i caliu. Són un valor afegit; sense voluntaris no som res”, posa en relleu la directora.

Les fonts de finançament de la Fundació Joan Salvador Gavina són diverses: l'Ajuntament de Barcelona, la Generalitat de Catalunya, fundacions privades (cal destacar, entre altres, el programa Proinfància de l'Obra Social “la Caixa”) i donacions particulars.

Arran de la celebració dels seus quaranta-cinc anys de vida, el desembre passat, la Fundació ha iniciat un procés de reflexió estratègica sobre els seus reptes de futur. La finalitat és, segons Mari Carmen Olaya, “identificar les línies de treball per reforçar la seva sostenibilitat global en l'àmbit organitzatiu i de govern, de model d'intervenció i en l'àrea econòmica”. D'aquesta manera volen arribar al 50è aniversari en plena forma “i generar impactes transformadors al barri del Raval”. ■

Centre Odontològic

PRODENTS

Implantologia • Pròtesis • Estètica

Periodòncia • Endodòncia

Avinguda Madrid 36, 08028, Barcelona
93-3306050 / info@prodentsbcn.com

La creació de l'home i la dona

(Gn 2,7-25 i Mt 19,4-6)

ORIOI JARA
Escriptor i guionista

No podem gloriar-nos de nosaltres mateixos
si, en última instància,
som terra i aigua

Hi ha tres coses absolutament precioses al capítol 2 del Gènesi. En primer lloc, Déu ens fa de fang. Pren fang (el material aparentment més humil) i li dona un esperit perquè visqui. Quantes vegades a la vida oblidem aquesta veritat tan subtil i bonica? Som fang. Déu ens podria haver creat utilitzant or, plata o pols de diamant, però va voler crear-nos a partir del material més insignificant. No podem gloriar-nos de nosaltres mateixos si, en última instància, som terra i aigua. Em fa pensar en el capítol 13 del primer llibre de les Cròniques. En els versets 9 i 10 l'autor explica que el carro que transportava l'arca de l'aliança ensopega i sembla que l'arca està a punt de caure a terra, però Uza, un levita responsable de transportar els estris del Temple, para la mà perquè l'arca no caigui al fang. Déu castiga Uza per haver tocat aquest objecte sagrat amb la mà. Uza, com ens passa a nosaltres mateixos, pensava que la seva mà pecadora era més pura que el fang del camí. No és així. Necessitem Crist precisament perquè no tenim més mèrit que la pols del camí;

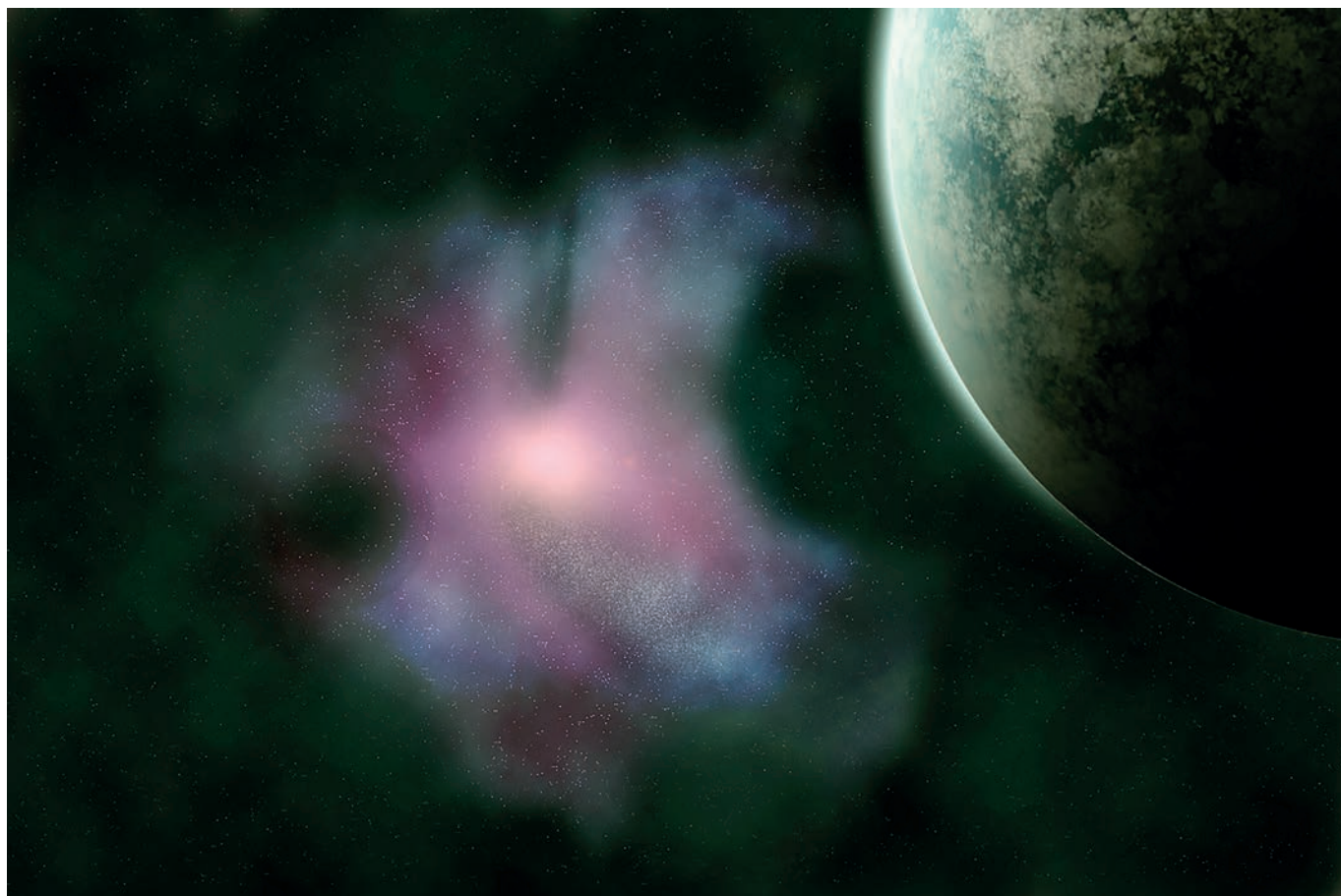
i podem tenir comunió amb Crist quan entenem que som pecadors i necessitem un salvador.

En segon lloc, Déu ens posa en un jardí. De fet, la paraula "paradís" en grec (π) és una transliteració del persa "pairi daeza", que vol dir "hort" o "jardí". L'hort simbolitzava en la cultura de l'antic Pròxim Orient la plenitud i l'abundància. Un hort era un lloc on "tenies tot el que necessitaves". Per tant, Déu, que ens ha creat per viure en plenitud, ens dona Crist precisament perquè Ell és tot el que necessitem. Crist és el "paradís" en un sentit literal. Res més ens pot satisfer perquè ho tenim tot en Jesús.

Finalment, cal mencionar una cosa molt impactant: Déu fa que l'home i la dona siguin el 50% d'una unitat anomenada "persona" (π a la Bíblia en grec). Tal com menciona Jesús mateix a Mateu 19, l'home i la dona hem estat creats per esdevenir una sola carn. Aquesta perspectiva és radical i té implicacions precioses en una societat que ens vol aïllats, enemics els uns dels altres. Que bonic que és pensar que Déu ens vol units i satisfets en Jesús, el jardí abundant, l'aigua viva. ■

ACTUALITATS CIENTÍFIQUES

S'ha acabat la vida del telescopi espacial "Gaia"

Flickr / Amber Ingram

Gràcies a la tasca del "Gaia", tenim un mapa en tres dimensions molt complet de la nostra galàxia.

MN. FRANCESC NICOLAU

Professor emèrit de la Facultat de Filosofia de Catalunya

Potser ni tan sols us en recordeu. En vam parlar quan va ser posat en òrbita, el 19 de desembre del 2013, amb un coet Soyuz, des de la Guaiana francesa amb la missió de cartografiar en tres dimensions la Via Làctia. Era producte de l'Agència Espacial Europea amb una important participació també catalana, de Barcelona. Va fer un viatge d'1,5 milions de quilòmetres i es va situar en un

punt de Lagrange del nostre sistema solar (punt en què les lleis físiques obliguen un objecte a restar-hi estable entre les dues atraccions gravitatòries, la solar i la terrestre). I allí es va quedar i s'hi ha mantingut sense cap dificultat més d'onze anys fent la seva feina.

I quina ha estat aquesta feina? Ha estat escodrinyant incansablement uns 2.000 milions d'estrelles i altres objectes del cel visible, mesurant amb tota precisió les posicions, distàncies, moviments i canvis de brillantor. I ho ha fet superant totes les expectatives, ja que s'ha pogut fer durar la seva vida gairebé el doble del que s'havia previst. El combustible que la nodria ja s'ha esgotat. El 27 de març passat ha estat el dia de la seva entrada en agonia.

Però és de gran valor el que s'ha aconseguit. Tenim ara el mapa en tres dimensions més complet que hàgim tingut mai de la nostra galàxia.

Gaia també ha transformat l'astrofísica i la ciència del sistema solar, donant-nos en una nova visió. Pel que fa a la nostra galàxia, s'hi ha vist una nova classe de forats negres, entre els quals n'hi ha un de 33 masses solars, a 2.000 anys llum, a part d'altres novetats. També ha estudiat les dues galàxies menors que orbiten la nostra galàxia anomenades "Núvols de Magallanes".

A mesura que anava fent els descobriments, els experts en donaven notícia. Les dades que ha anat proporcionant han originat ja més de 13.000 articles científics i, amb tota la informació disponible, Xavier Luri, director de l'Institut de Ciències del Cosmos, ens diu que "*Gaia* permetrà fer ciència a tota una generació d'investigadors".

La ciència dels astres, com veieu, va augmentant. Cada vegada coneixem més coses de l'obra de la Creació. Donem-ne gràcies a Déu. ■

TRADICIONS REMEIERES

El donzell

Flickr / Andreas Rockstein

El donzell és una planta amb nombroses propietats terapèutiques.

**FRA VALENTÍ SERRA
DE MANRESA**

Arxiver dels caputxins

El donzell o herba santa (llat., *Artemisia vulgaris* i *Artemisia absinthium*; cast., *ajenjo*) és una planta remeiera anomenada, en alguns indrets, encens, i que, des de molt antic és molt estimada per les seves nombroses propietats terapèutiques. Aquesta planta fa una flor groga d'olor intensa i d'un gust amarg que forma part, de manera destacada, de les herbes emprades

per aromatitzar el licor aperitiu anomenat vermut; de fet, en alemany, del donzell, en diuen *wermuth*. A Catalunya, del donzell, se'n diu també absenta, i s'empra per fer un licor aperitiu molt fort del mateix nom: absenta. El seu nom científic és el d'*Artemisia* —deessa grega, filla de Júpiter, que els romans en deien Diana—, car l'artemisa és, alhora, una herba remeiera força útil per provocar l'evacuació del menstru.

Santa Hildegarda de Bingen (†1179), doctora de l'Església, en el seu cèlebre tractat *De plantis* parla de combinar el donzell amb la berbena per temperar el mal de queixal i, sobretot, fer una cura primaveral amb donzell per eliminar les toxines (cf.

S. Hildegardis abbatisae Opera omnia, Parisiis 1882, P. L. 197, cols. 1125-1210: "*Diversarum naturalium creaturarum. Liber Primus, de plantis*").

L'any 1592, fra Antoni Castell, apotecari del monestir de Montserrat, publicà una recepta per elaborar l'aixarop de donzell: "*Xarave de abstinthio. Tomen los axenssios —que vulgarmente llamamos acá donzell— con vino blanco y çumo de membrillos encima de rescoldo cerca de 24 horas. La coladura sea clarificada con el açúcar o miel antes espumada*" (*Theórica y práctica de boticarios*, ff. 40-41). Al'article vinent us parlaré, si a Déu plau, de la carxofa, que és molt bona hortalissa per a les malalties de la melsa i del fetge. ■

M. C. CUCHARERO*Pretoriano y mártir*

Ediciones Palabra, 2025, 192 pàg.

En Sebastià, enmig de l'adversitat, es manté fidel a Crist, inspirant-ne d'altres a fer el mateix. Una novel·la que narra l'apassionant història d'un dels màrtirs més venerats de l'Església primitiva.

FRA VALENTÍ SERRA DE MANRESA*Quatre segles de vida caputxina*

Edicions Morera, 2025, 252 pàg.

Una aproximació a la vida quotidiana i a la projecció dels framenors caputxins des de l'arribada a Catalunya l'any 1578 fins a la promulgació —el 1968— de les constitucions renovades del Concili Vaticà II.

FELICÍSIMO MARTÍNEZ DíEZ*Meditaciones sobre la verdad*

Editorial San Pablo, 2025, 274 pàg.

En un temps dominat pel relativisme, l'autor ofereix en aquesta obra una sèrie de meditacions, que par-teixen d'un punt de vista tant teòric com pràctic, amb el propòsit de con-vidar-nos a lluitar a favor de la veritat.

SYLVAIN PRUDHOMME*El nen del taxi*

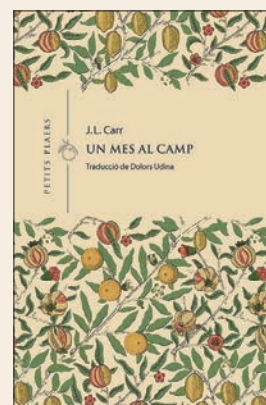
Editorial Les Hores, 2025, 176 pàg.

Al l'enterrament del seu avi, en Simon descobreix que aquest amagava un gran secret: a finals de la Segona Guerra Mundial, quan era soldat de les forces aliades, va tenir un fill no reconegut amb una jove alemanya.

JOSEP MIRÓ I ARDÈVOL*La pederastia en la Iglesia y la sociedad*

Editorial Sekotia, 2025, 288 pàg.

La violència sexual contra menors és una plaga creixent que afecta milers d'infants i adolescents cada any a Espanya. Els poders públics han convertit l'Església catòlica, amb menys del 1% dels casos, en un boc expiatori.

J. L. CARR*Un mes al camp*

Viena Edicions, 2025, 208 pàg.

L'any 1920, Tom Birkin, un jove pintor que acaba de tornar de la guerra, viatja a Osgodby, un poblet tranquil del Yorkshire. Li han encarregat la restauració d'un fresc medieval que han trobat tapat a l'església.

CRÍTICA DE TEATRE

Un poema simfònic amb auriculars

ANDREU SOTORRA
andreu.sotorra@gmail.com

© David Ruano

L'actriu i cantant Paula Jornet en una escena de l'espectacle musical "Arribaràs i serà de nit" a la Sala Atrium.

No hi ha orquestra física, però es podria dir que aquest musical de petit format de Projecte Ingenu beu de les fonts del poema simfònic. Potser a algú li plaurà més parlar de prosa poètica amb música electrònica o dirà que l'espectacle és una experiència immersiva que els espectadors viuen durant noranta minuts amb els auriculars connectats a una altra realitat que es podria relacionar amb l'anomenada intel·ligència artificial.

Arribaràs i serà de nit és una creació que respira quilòmetre zero pels quatre costats: des de la composició original de l'actriu Neus Pàmies i el músic Gerard Marsal, fins a la fusió que fa amb el llibret del dramaturg Marc Artigau. Cal fer constar que tots els espectadors ja van equipats amb auriculars des de la primera acció, al vestíbul de la sala, on el narrador, Àlex (l'actor Toni Guillemat) parla del personatge absent de la Irene, morta en un accident de trànsit urbà, conduint en bicicleta, explicant com es van conèixer, quins projectes tenien, quines inquietuds sortejaven i on volien arribar.

Arribaràs i serà de nit té alguna cosa de ritual compartit. La introducció del vestíbul del personatge

d'Àlex colpeix l'auditori perquè el porta a la càrrega del dol per la pèrdua absurda d'algú estimat. La invitació a entrar a la sala després i escoltar el presumpte "poema" que li agradava a la Irene —amb l'ajut del so immersiu dels auriculars individuals— és també la invitació a viure molt endins el que he qualificat abans, precisament, de poema simfònic.

Tot el llibret és interpretat a tres veus per les actrius que representen el personatge de la Irene en un procés que va de la joventut a la vellesa de l'Àlex a través del record virtual que pot elaborar gràcies a la memòria digital i el rastre que la Irene ha deixat des d'adolescent, però també en el que podria ser la Irene ja gran, elaborada per la intel·ligència artificial, allò que la Irene potser hauria estat en el seu camí de la joventut fins a arribar a la maduresa.

Toni Guillemat, Paula Jornet, Neus Pàmies i Isabel Soriano fan de la interpretació musical una línia narrativa que explica una història en un registre molt original, trencadís i, malgrat tot, sense perdre mai un pols de l'aura de dramatisme que amaga el relat ni de la sensibilitat que requereix el procés del dol. ■

AMB BON HUMOR

"ARRIBARÀS I SERÀ DE NIT"

IDEA ORIGINAL: Marc Chornet Artells i Projecte Ingenu

DRAMATÚRGIA I LLIBRET: Marc Artigau

MÚSICA ORIGINAL: Neus Pàmies

Juárez i Gerard Marsal Norte

INTÈRPRETS: Paula Jornet, Neus Pàmies Juárez, Isabel Soriano i Toni Guillemat

DIRECCIÓ: Marc Chornet Artells

Sala Atrium, Barcelona

Fins al 13 d'abril

CRÍTICA LITERÀRIA

La realitat de la immigració

**PERE FÀBREGUES
I MORLÀ**

President del Grup Sant Jordi
pels Drets Humans

Quan fa quatre anys va sortir el llibre *Tan sols viure*, de Sara Montesinos i Martí Albesa, aquelles deu narracions curtes ens van remoure les entranyes, que és una manera de dir que ens va interpel·lar en el més íntim de les nostres consciències acomodades.

El greu problema de la immigració en aquests quatre anys no ha parat de créixer i el més greu és que dins de la nostra societat també creix un ambient de rebuig que arriba fins i tot a les urnes. Un s'ha de preguntar honestament si l'espècie humana, que presumeix d'avançada tècnicament, s'està deteriorant a marxes forçades quant a sentiments i humanitat.

Des que el món és món les persones van amunt i avall cercant millorar. Els nostres joves, tot i viure en una societat comparativament més bona i segura que moltes altres societats, emigren a altres llocs per situar-se econòmicament cercant expectatives que els atrauen, perquè, repeteixo, el desig de millorar és imparable. Però aquesta és una situació molt diferent de la que provoquen les guerres o la fam que empenyen les persones, sí, les persones, aquelles que no han triat el lloc on néixer, ni el color de la pell..., però que s'ho juguen tot, fins i tot la vida, per millorar ells i els seus.

Arriben esporuguits i no sempre troben l'acolliment que els ajudi a emprendre el camí per anar avançant, sobretot perquè duen a sobre l'estigma cruel de la pobresa i la pobresa és incòmoda i sortir-ne des del desconeixement del lloc i la llengua, o sense la vestimenta "adequada", demana una fortalesa fora mida.

Avui es parla molt de la soledat no desitjada i aquests testimonis pateixen per la soledat dels que han deixat i pels que han vingut a lluitar, la seva soledat l'amaguen i la dissimulen. El primer que fan és dir als seus que ja han arribat i, perquè no pateixin, els diuen que estan bé. Els cal parlar de futur i esperança per resistir enfront de tanta incomprensió.

Només demanen un dret: tan sols viure. ■

**SARA MONTESINOS I MARTÍ
ALBESA**

Tan sols viure

Pagès Editors, 2020, 118 pàg.

UN NOU LLINDAR

La mirada que salva

El conegut relat evangèlic de la dona adúltera fa que ens fixem en Jesús i en la seva mirada, una mirada que salva dirigida a una dona. Qualsevol actuació a favor d'un marginat —el cas d'ella ho era— significava una oposició declarada als qui ostentaven el poder religiós i la interpretació de la llei. Per això, per posar-se a favor dels exclosos de la societat, Jesús és acusat pels jutges de torn, implacables, amb les mans carregades de pedres per descarregar-les damunt la dona pecadora.

Ara és Jesús el qui s'atansa a la persona acusada d'adulteri. Serà bo que facem rodar l'escena entorn de la mirada: la dels qui l'acusen: saturada de ràbia, de rancor i d'intolerància; la de la dona: amarada pel dolor, el penediment i l'afront públic; la de Jesús: plena de proximitat, afecte, amor, tendresa i perdó. A Jesús li posen una trampa per veure si se'n surt, i li demanen: "I tu, què dius?" La pregunta és per poder-lo acusar. Jesús, que és un home lliure, calla perquè sap que el silenci pot més que tots els crits dels acusadors.

Jesús no veu en ella una pecadora a qui condemnar, sinó una dona a qui estimar, perdonar i salvar.

Aquesta és la seva grandesa i hem de fer que també sigui la nostra.

Només diu: "Aquell de vosaltres que no tenguí pecat, que tiri la primera pedra" (Jn 8,7). Estam davant l'afirmació més contundent que s'ha sentit contra de la pena de mort. Els acusadors, començant pels més vells, deixen les pedres que maten i, començant pels més vells, marxen. Amb la mirada i la paraula que salva, arriba el perdó: "Jo tampoc no et condemno —li diu Jesús—. Vest-te'n, i d'ara endavant no pequis més." Quants avui necessiten descobrir que algú els estima!

SEBASTIÀ TALTAVULL ANGLADA

Bisbe de Mallorca

Catalunya + Cristiana

SUBSCRIPCIONS ANUALS
EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol
i Andorra: 145 €

Gibraltar i Portugal: 145 €

Resta d'Europa: 222,99 €

Amèrica i Àfrica: 254,19 €

Àsia i Oceania: 325,43 €

Membre de: **appec**
editors de revistes i digitals

Amb el suport de:
Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència

Director: Òscar Martí Navarro

Consiliari: Mn. Miquel Ramón Fuentes

Sotsdirectora: Carme Munté Margalef

Redactors: Miquel Àngel Codina, Macià

Grau, Rosa M. Jané, Joan Andreu Parra

Lingüista: Montserrat Pibernat

Fotògraf: Agustí Codinach

Col·laboradors d'aquesta setmana:

Marcos Aceituno, Salvador Aragonés, Pilarín Bayés, Joan Boronat, Aleix Calle, Ángeles Conde, Montserrat Creus, Pere Fàbregues, Joan Ramon Farré, Juanjo Fernández, Bernat Folcrà, Daniel Gil, Antonio Gil, Oriol Jara, Lluís Martínez Sistach, Ignasi Miranda, Glòria Monés, Francesc Nicolau, Joan Pallarès-Perinat, Montse de Paz, Teresa Pueyo, Quique, Valentí Serra, Leticia Soberón, Andreu Sotorra, Sebastià Taltavull, Josep Teixidó

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014
BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

redaccio@catalunyacristiana.cat

administracio@catalunyacristiana.cat

publicitat@catalunyacristiana.cat

subscripcions@catalunyacristiana.cat

hola@clubnousamics.cat

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn.

Francesc Malgosa

Edita: Fundació Missatge Humà i Cristià

Administració: Isabel Giralt

(comptabilitat), Dídac Campos (subscripcions)

Autoedició i compaginació:

Joan Pàmies

Impressió: Impressions Intercomar-

cals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon

industrial El Cementiri. Tel. 938 788

403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT

FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

ISSN català: 2938-2238

ISSN internet: 2938-2254

Difusió controlada per

Les opinions expressades pels nos-
tres col·laboradors no reflecteixen
necessàriament la d'aquest setmanari

 Agenda

Barcelona

ESGLÉSIA DE SANT GAIETÀ

El **diumenge 6 d'abril**, a les 17.00,
concert en memòria de les persones
desaparegudes a Mèxic a favor de la
Fundació Mirada de Esperanza (c/
Consell de Cent, 293 - Barcelona).

FUNDACIÓ GAVINA

El **diumenge 6 d'abril**, a les 18.30,
concert solidari a la parròquia de la
Mare de Déu del Carme de Barcelona.

CAFÈ TEOLÒGIC

El **diumenge 6 d'abril**, a les 19.30,
sessió sobre *Totes les religions porten
a Déu?* amb Mn. Marcos Aceituno a la
basílica de la Concepció de Barcelona.

AULAS MOUNIER

El **dijous 10 d'abril**, a les 19.00, *Cul-
tura i ètica* amb Bonaventura Pede-
monte moderat per Albert Llorca (c/
Diputació, 231 - Barcelona).

ATENEU UNIVERSITARI
SANT PACIÀ

Del **dimarts 22 d'abril al divendres
25**, curs *Art, ciència i espiritualitat* amb
Victoria Cirlet, Jo Milne i Anna Pou
(www.fundaciojoanmaragall.org).

CRISTIANISME I JUSTÍCIA

Els **dimarts del 22 d'abril al 20 de
maig**, a les 19.00, curs *La Resurrec-
ció. Conseqüències per a la vida espiritual*
amb Laura Rius (tel. 933 172 338).

Girona

MONTSERRAT

El **dilluns 7 d'abril**, a les 19.30, con-
ferència *El mil·lenari de Montserrat:
testimoni d'esperança* amb Jordi Cas-
tanyer al santuari de la Mare de Déu
del Tura d'Olot.

JUNTA DE CONFRARIES DE
SETMANA SANTA DE GIRONA

El **dissabte 12 d'abril**, a les 19.00,
concert de música sacra a la cate-
dral de Girona amb el Cor Maragall, el
Chœur Tutti Canti de Perpinyà i l'Or-
questra Simfònica d'Alenyà Rosselló.

Lleida

IREL

El **dijous 10 d'abril**, a les 18.00, con-
ferència *Present i transcendència* amb
Ramon Prat, a l'aula magna de l'Ins-
titut d'Estudis Ilerdencs.

Sant Feliu de Llobregat

LA PASSIÓ

El **dissabte 12 d'abril**, representació
de la Passió en nou format (2 hores
i mitja) a Esparreguera (www.lapas-
sio.net).

MIL·LENARI DE MONTSERRAT

El **dissabte 12 d'abril**, a les 21.00,
concert de Rams *Missa Alma Redemp-
toris Mater* del P. Anselm Viola a la ba-
síllica de Montserrat.

Solsona

CATALONIA SACRA

El **dissabte 12 d'abril**, a les 12.00, vi-
sita guiada a la catedral de Solsona
amb Carles Freixes (reserves@cata-
loniasacra.cat).

Tarragona

CONCERT

El **diumenge 6 d'abril**, a les 19.00,
concert *Cants de l'itinerari de la Setma-
na Santa i Pasqua* amb el Trio Blanc i
Negre a la parròquia de l'Aleixar.

Tortosa

RAMS

El **diumenge 13 d'abril**, a les 12.00,
benedicció de rams i missa a la ca-
tedral.

Vic

COVA DE MANRESA

Del **dijous 17 d'abril al diumenge
20**, tridu pasqual amb els jesuïtes
David Guindulain, Xavier Melloni i
Alejandro Labajos (info@covaman-
resa.cat).

PREGUEM PER LES INTENCIONS
DEL PAPA

Perquè l'ús de les noves tecnologies
no reemplaci les relacions humanes,
respecti la dignitat de les persones i
ajudi a afrontar les crisis

“La processó de Tarragona és fe, tradició i cultura”

JOAN BORONAT

Maria Grau va ser elegida a finals de l'any passat sotsprefecta de la real i venerable Congregació de la Puríssima Sang de Nostre Senyor Jesucrist de Tarragona. És una fita sense precedents, pel motiu de ser la primera dona que ocupa el càrrec i en les primeres eleccions de la història d'aquesta confraria responsable de l'organització de la processó del Divendres Sant de Tarragona. Amb ella conversem.

Quina sincronia, oi?

Pot ser per allò que “els designis del Senyor...”, però deixem-ho en una casualitat, més tenint en compte que coincideix el fet d'accedir una dona al càrrec de sotsprefecte i en unes eleccions, tot per primera vegada, quan enguany s'escau el 475è aniversari de la primera processó documentada del Divendres Sant a Tarragona, datada del 3 d'abril del 1750.

Com va ser la implicació amb la Setmana Santa?

Una mica de rebot. El pare era un dels portants del pas del Sant Sopar, del Gremi de Marejants, la confraria dels pescadors. Però el 2016 em van cridar de la Sang per fer d'arregladora de la processó. Aquesta congregació va modificar els estatuts el 2020, la qual cosa va possibilitar l'entrada de dones a la confraria, fins llavors no permesa. Les dones ho havien de fer a la Confraria de la Soledat, amb qui compartim la seu a l'església de Natzaret. Com a congregant de la Sang, de ple dret, he estat la secretària i membre de l'equip de coordinació de la processó.

Podem dir que s'obre una nova etapa a la Sang?

Si més no, de renovació i rejuveniment, la qual cosa és necessària per al relleu generacional i l'aportació de noves idees. Tenim una junta, ara paritària, que conjumina gent jove, amb l'experiència dels veterans. Volem aglutinar tothom, gojosos de la pertinença a la congregació responsable de l'organització de la magna processó de Divendres Sant, una de les més importants del país i la més antiga de Catalunya.

Hi ha incorporació de joves a la congregació?

Recentment, s'han apuntat una trentena de

MARIA GRAU

Primera dona sotsprefecta de la Congregació de la Sang

persones d'edat compresa entre els 16 i els 40 anys. Això ens encoratja a continuar treballant, buscar noves activitats durant l'any, més enllà de la Setmana Santa, com ara tallers, gimcanes i esplais per als més joves, visites culturals i formació dirigida a tothom. El nou prefecte és Mn. Joan Àguila, vicari de la Pastoral de Joventut, i ell ens pot aportar molt en aquest sentit.

La processó és fe, tradició i cultura. I per això és una eina d'evangelització, a vegades un primer anunci de la fe, una catequesi viva al carrer, religiós i popular capaç de somoure el cor de les persones que professen un prototip de devoció només per tradició, però que pot esdevenir l'instrument per arribar a Déu.

**Quan marques
la 'X' de l'Església
a la declaració
de la renda, el teu ajut
arriba més a prop
del que et penses.**

Tan a prop, que hem creat
la Línia 105 Xtants
per ensenyar-t'ho.

Descobreix-ne més a:

linea105Xtants.es

